

AUTORKA BESTSELLEROVÉ SÉRIE
DARK ELEMENTS

JENNIFER L.
ARMENTROUT

ZLOST A ZKÁZA

ZAKÁZANÉ TUŽBY MAJÍ
ŠOKUJÍCÍ NÁSLEDKY

ZLOST
A ZKÁZA

RAGE AND RUIN

© 2020 by Jennifer L. Armentrout

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Aneta Mrázková, 2025

Cover © Harlequin Enterprises, 2025

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2025

ISBN 978-80-277-5719-0 (pdf)

JENNIFER L.
ARMENTROUT

ZLOST A ZKÁZA

ZVĚSTOVATEL

DÍL DRUHÝ

přeložila Aneta Mrázková

Lokimu, který byl po mém boku, když jsem psala *Zlost a zkázu*,
a Apollovi, který je se mnou teď, když knihu rediguji.

Chybíš mi.

Oba vás miluju.

PRVNÍ KAPITOLA

Otevřela jsem bolavé, oteklé oči – a zadívala se přímo do bledé, průsvitné tváře ducha.

Zalapala jsem po dechu a prudce se posadila. Přes tvář mi spadlo několik pramenů tmavých vlasů. „Buráku!“ Přitiskla jsem si dlaň na hrud', v níž mi srdce bušilo jako ocelový buben. „Děláš si srandu?“

Duch, který byl mým spolubydlícím už deset let, se vznášel ve vzduchu několik centimetrů nad postelí a usmíval se na mě. Ležel na boku a tvář si podpíral dlaní. „Jen se ujišťuju, že nejsi tuhá.“

„Bože můj.“ Prerývaně jsem vydechla a spustila ruku na měkkou peřinu. „Už jsem ti milionkrát říkala, abys to nedělal.“

„Trochu mě překvapuje, že si pořád ještě myslíš, že poslouchám být jen půlku z toho, co říkáš.“

Na tom něco bylo.

Burák má k dodržování mých pravidel vysloveně odpor – a to mám ta pravidla jen dvě.

Před vstupem do místnosti zaklepej a nedívej se na mě, když spím.

Přijdou mi celkem rozumná a pochopitelná.

Burák vypadal pořád stejně jako tu noc v osmdesátých letech, kdy zemřel. Měl na sobě tričko z koncertu skupiny Whitesnake, tmavé džíny a červené boty Chuck Taylors. V den svých sedmnáctých narozenin z nějakého debilního popudu vylezl na jednu z vysokých kovových konstrukcí na reproduktory, spadl z ní a zemřel, čímž dokázal, že přirozený výběr skutečně funguje.

Burák se tehdy nevydal za tím jasným bílým světlem a já ho před několika lety přestala přesvědčovat, že by měl, když mi zcela jasně řekl, že ještě nepřišel jeho čas. Ve skutečnosti jeho čas už přišel i odešel, ale nechala jsem to na něm. Byl celkem fajn společník... pokud zrovna nedělal tyhle své občasně úchylárny.

Odhrnula jsem si vlasy z obličeje a rozhlédla se po své ložnici – tedy vlastně ne své ložnici. Ani ta postel nebyla moje. Všechno tady totiž bylo Zaynovu. Pohledem jsem přelétla od těžkých závěsů, které stínily místnost před slunečními paprsky, ke dveřím do ložnice. K zavřeným dveřím, které jsem večer nechala odemčené, kdyby náhodou...

Zavrtěla jsem hlavou.

„Kolik je hodin?“ Opřela jsem se o čelo postele a přitáhla si přinu k bradě. Protože tělesná teplota Strážců je vyšší než u lidí a byl červenec, takže venku bylo nejspíš ulepené horko jako v pekle, měl Zayne v bytě jako v mrazáku.

„Skoro tři odpoledne,“ odpověděl Burák. „Proto jsem se bál, jestli ještě žiješ.“

Sakra, pomyslela jsem si a promnula si rukou obličej. „Včera jsme se vrátili dost pozdě.“

„Já vím. Byl jsem tady. Vy jste mě neviděli, ale já jo. Oba dva. Pozoroval jsem vás.“

Zamračila jsem se. To tedy neznělo úchylně ani v nejmenším.

„Vypadala jsi, jako bys proletěla větrným tunelem.“ Burák stočil pohled k mým vlasům. „Pořád tak vypadáš.“

Taky jsem se cítila, jako bych proletěla větrným tunelem. Mentálním, emocionálním a fyzickým větrným tunelem. Včera večer, po tom, co jsem se úplně zhroutila u starého bunkru na stromě u základny Strážců, mě Zayne vzal se proletět.

Bylo to kouzelné. Tam nahoře v chladném nočním větru jsem hvězdy, které mi vždycky připadaly tak nezřetelné, viděla jasně zářit i já. Přála jsem si, aby to nikdy neskončilo, i když jsem přestala cítit obličej a plíce musely bojovat o každý nádech. Chtěla jsem tam zůstat, protože na větrné noční obloze mi nemohlo nic ublížit, ale Zayne mě nakonec vrátil zpátky na zem a do reality.

Bylo to sotva pár hodin, ale připadalo mi to jako celá věčnost. Sotva jsem si vybavovala návrat do Zaynova bytu. Nemluvili jsme o tom, co se semlelo s... Mishou, ani o tom, co se stalo Zaynovi. Vlastně jsme spolu nemluvili vůbec. Zayne se mě jen zeptal, jestli něco nepotřebuji, a já zamumlala, že ne. Svlékla jsem se a zalezla do postele. Zayne zůstal v obýváku a spal na gauči.

„Hele,“ řekl Burák a vytrhl mě z myšlenek, „ty vypadáš mnohem hůř než já. A já jsem po smrti.“

„Vážně?“ zamručela jsem, i když jsem se tomu vůbec nedivila. Podle toho, jaký pocit jsem měla v celém obličejí, jsem nejspíš vypadala, jako bych narazila hlavou do cihlové zdi.

Přikývl. „Brečela jsi.“

To jo.

„Hodně,“ dodal.

I to byla pravda.

„A když ses včera nevrátila, měl jsem o tebe strach.“ Burák se ve vzduchu napřímil a posadil se na okraj postele. Jeho nohy a boky částečně zmizely v matraci. „Myslel jsem, že se ti něco stalo. Začal jsem panikařit. Ani jsem se nemohl dodivat na *Stranger Things*, takovou jsem měl starost. Kdo se o mě postará, když umřeš?“

„Jsi po smrti, Buráku. Nikdo se o tebe nemusí starat.“

„Pořád potřebuju, aby mě někdo měl rád, opatroval a myslel na mě. Jsem jako Santa Claus. Když zmizí všichni živí, kdo o mě stojí a věří ve mě, přestanu existovat.“

Duchové ani zjevení takhle nefungují. Ani trochu. Burák ale všechno tak rozkošně přehání a prožívá. Koutky rtů mi zacukaly, ale úsměv mi rázem zmizel, jakmile jsem si vzpomněla, co jsem se nedávno dozvěděla: že nejsem jediná, kdo ho vidí. Vidí ho i nějaká dívka, která bydlí ve stejné budově. V žilách jí musí koloovat zředěná andělská krev, stejně jako všem lidem, kteří dokážou vidět duchy nebo mají nějaké jiné okultní schopnosti. Dost na to, aby byla... jiná než ostatní. Na světě není mnoho lidí s andělskou krví, a tak mě zaskočilo, že se jeden z nich našel tak blízko místa, kde zrovna bydlím.

„Nemáš tu snad tu novou kamarádku?“ připomněla jsem mu.

„Myslíš Genu? Ta je fajn, ale už by to nebylo ono, kdybys ty zaklepala bačkorama, a její rodiče nejsou v topu, chápeš?“ Než jsem se stačila ujistit, že v *topu* znamená v tom jeho zvláštním slangu *fajn*, zeptal se: „Kde jsi byla včera večer?“

Stočila jsem pohled k zavřeným, ale *odemčeným* dveřím. „Na základně se Zaynem.“

Burák se přiblížil a zvedl průsvitnou ruku. Pohladil mě po koleni, ale přes peřinu nebylo cítit nic, dokonce ani závan studeného vzduchu, který obvykle doprovázel jeho dotyk. „Co se stalo, Trinnie?“

Trinnie.

Tak mi říkal jen Burák, všichni ostatní mi říkali Trin nebo Trinity.

Zavřela jsem bolavé oči. Až teď mi došlo, že Burák to neví a já si nejsem jistá, jak mu to říct, když je bolest z Mishových činů ještě úplně čerstvá. Jen jsem je přelepila tou nejtenčí pomyslnou náplastí.

Držela jsem se, ale jen tak tak. Poslední věc, kterou jsem teď chtěla, bylo o tom s *kýmkoli* mluvit, ale Burák si zaslouží to vědět. Znal Mishu. Měl ho rád, i když ho Misha nikdy neviděl ani s ním nekomunikoval, a vyrazil se mnou do Washingtonu ho najít, místo aby zůstal v komunitě Strážců na Potomacké vysočině.

Je fakt, že kromě mě Buráka nikdo neviděl a neuměl s ním komunikovat, ale i tak mu v komunitě bylo dobře. Vydat se se mnou na cestu pro něj bylo velké rozhodnutí.

Se zavřenýma očima jsem se dlouze, roztřeseně nadechla. „Hele, my jsme... Našli jsme Mishu, a nebylo to... Nedopadlo to dobře, Buráku. Je pryč.“

„To ne,“ zašeptal. A pak hlasitěji zopakoval: „*To ne!*“

Přikývla jsem.

„Bože můj. To je mi líto, Trinnie. To je mi strašně líto.“

Ztěžka jsem polkla přes knedlík v krku a setkala se s jeho pohledem.

„Ty démony...“

„Nemůžou za to démoni,“ přerušila jsem ho. „Teda... nezabili ho démoni. Nechtěli, aby umřel. Ve skutečnosti s nimi spolupracoval.“

„Cože?“ Jeho šokovaný hlas, který rázem vystoupal téměř až k frekvencím, které rozbíjejí sklo, by mi v jiné situaci připadal nesmírně legrační. „Vždyť to byl tvůj *Ochránce*.“

„Všechno to zinscenoval – svůj únos i všechno ostatní.“ Přitáhla jsem si pod peřinou kolena k sobě a přitiskla si je k hrudi. „Dokonce zařídil to, že mě Ryker tenkrát viděl, jak používám svou *milost*.“

„Ale Ryker pak zabil...“

Moji mámu. Znovu jsem zavřela oči a cítila, jak mě pálí, i když nebylo možné, že by mi zbyly ještě nějaké slzy. „Nevím, co se Mishovi stalo. Jestli mě... nenáviděl vždycky, nebo jestli to způsobilo naše pouto. Zjistila jsem, že se mnou vůbec neměl být spojený. Měl to být odjakživa Zayne, ale nějak se spletli.“

A můj otec o tom věděl, a nejenže neudělal nic, aby tu chybu napravil, ale zdálo se, že ho ani v nejmenším nezajímá, že k ní došlo. Když jsem se ho zeptala, proč nic neudělal, řekl, že se rozhodl počkat a sledovat, co se stane.

Tak zvrácená myšlenka!

„Možná ho to pouto nějak psychicky pokřivilo. Změnilo ho v... hajzla,“ pokračovala jsem zastřeným hlasem. „Nevím. A už se to nikdy nedozvím. Ale ať měl důvody jakékoli, nic to nemění na tom, že spolupracoval s Baelem a ještě jedním démonem. Dokonce říkal, že si ho vybral sám Zvěstovatel.“ Před očima mi vyvstal Mishův obličej. Schoulila jsem se do sebe. „Prý mu tvrdil, že je taky výjimečný.“

„Není to ten, kdo zabíjí Strážce i demony?“

„Je.“ Otevřela jsem oči, jakmile jsem si byla jistá, že se znovu nerozpláču. „Musela jsem ho...“

„Ale ne.“ Burák to zřejmě pochopil, aniž bych to musela vyslovit nahlas.

Ale mně bylo jasné, že to říct musím, protože taková byla skutečnost. Byla to pravda, se kterou mi nezbývalo než žít až do konce svých dnů.

„Musela jsem ho zabít.“ Každé slovo v té větě bylo jak kopanec do hrudi. Pořád jsem ho měla před očima. Ne toho Mishu před senátorovým domem, ale toho, který na mě čekal, když jsem mluvila s duchy. Který si chodil zdřímnout v podobě Strážce a já u toho sedala vedle něj. Ten Misha, který byl mým nejlepším přítelem. „Já jsem to udělala. Zabila jsem ho.“

Burák vrtěl hlavou. Jeho tmavě hnědé vlasy se objevovaly a rozplývaly, jak se mu dařilo se zviditelnit a vzápětí nad tím zase ztrácel kontrolu. „Nevím, co říct. Vážně.“

„Na to není co říct. Prostě to tak je.“ Vydechla jsem a natáhla si nohy. „Teď je mým Ochráncem Zayne a já tu chci zůstat. Musíme toho Zvěstovatele najít.“

„No... ale zrovna tohle je fajn, ne?“ Burák se zvedl výš nad postel, stále vsedě. „Že je Zayne tvůj Ochránce.“

Bylo to fajn.

A zároveň nebylo.

To, že se Zayne stal mým Ochráncem, mu zachránilo život, takže to bylo dobře. Bylo to *skvělé*. Zayne bez sebemenšího zaváhání pouto přijal, a to ještě předtím, než se dozvěděl, že jím měl být vázaný odjakživa on. Ale také to znamenalo, že Zayne a já... No, že mezi námi nikdy nemůže být nic víc než teď. A nezáleží na tom, jak moc chci ani jak moc se mi líbí. Nezáleží na tom, že je to první kluk, do kterého jsem vážně zamilovaná.

Nejraději bych se udusila polštářem. Zaklonila jsem hlavu. Když se Burák blížil k závěsu, rozmazával se, i když to zrovna nemělo nic společného s jeho přízračnou podobou. „Je Zayne vzhůru?“ zeptala jsem se ho.

„Je, ale není tady. V kuchyni ti nechal vzkaz. Četl jsem mu ho přes rameno, když ho psal,“ dodal pyšně. „Píše tam, že šel pryč za někým jménem Nick. Myslím, že je to jeden z těch, co s ním přišli k nám do komunity. Každopádně odešel zhruba tak před půlhodinou.“

Nick byla zkratka pro Nicolai, což bylo jméno vůdce washingtonského klanu. Zayne s ním nejspíš potřeboval mluvit, protože včera večer vyběhl z jednání na základně, aby mě našel.

Zayne včera díky poutu mezi námi i na dálku vycítil mé emoce. To zvláštní nové spojení ho dovedlo přímo k bunkru na stro-
mě. Pořád jsem si nebyla jistá, jestli mě to ohromilo, naštvalo
nebo jen hodně vyvedlo z míry. Nejspíš trochu od každého.

„Zajímalo by mě, proč mě nevzbudil.“ Odhrnula jsem přikrýv-
ku a posunula se na okraj postele.

„On sem ale přišel a díval se, jestli jsi v pořádku.“

Ztuhla jsem. Snad jsem neslintala ani nedělala nic jinak div-
ného. „Vážně?“

„Jo. Čekal jsem, že tě vzbudí. Vypadalo to, že to zvažuje, ale
nakonec tě jen víc přikryl. Myslím, že to od něj bylo naprosto
peckózní.“

Nebyla jsem si jistá, co to slovo znamená, ale podle mě to
bylo... strašně milé.

A úplně typické.

Zнала jsem ho sice jen pár týdnů, ale už teď jsem o něm věděla
dost na to, abych si dokázala živě představit, jak mi přes ramena
opatrně přetahuje peřinu a dává si pozor, aby mě tím nevzbudil.

Hrudník se mi sevřel, jako by mi srdce spadlo do mlýnku na
maso. „Musím do sprchy.“ Postavila jsem se na překvapivě pevné
nohy. Čekala jsem, že se mi budou třást.

„To teda!“

Ignorovala jsem Burákovu poznámku a podívala se na tele-
fon. Měla jsem zmeškaný hovor od Jady. Zkroutil se mi žaludek.
Položila jsem telefon zpátky na stůl a šla do koupelny, rozsvítila
světlo a zakryla si oči před tou prudkou září. Moje oči se s jas-
ným světlem zrovna nekamarádí. Ideální nejsou ani tmavá místa
nebo stín. Ve skutečnosti jsou mé oči asi tak v 95,7 procentech
případů úplně na hovno.

„Trinnie?“

Zarazila jsem se s prsty na vypínači a podívala se přes rameno
na Buráka, který se přiblížil ke dveřím do koupelny. „Ano?“

Naklonil hlavu, a když se na mě podíval, připadala jsem si,
jako by mi viděl až do žaludku. „Vím, jak moc pro tebe Misha
znamenal. Vím, že to musí strašně bolet.“

To, že jsem musela Mishu zabít, mi neublížilo. Dost možná to dočista zabilo jednu část mého já a nahradilo ji to bezednou jámou štiplavé hořkosti a zvířecího vzteku.

Ale to Burák nepotřeboval vědět. To totiž nepotřeboval vědět vůbec nikdo.

„Děkuju,“ šeptla jsem, otočila se a zavřela dveře. Už zase mě pálilo v krku.

Nebudu brečet. Nebudu brečet.

Ve sprše velké tak, že by se do ní vešli dva dospělí Strážci najednou, jsem si pod horkými proudy z mnoha trysek několik minut rovnala myšlenky.

Nebo jsem si je vlastně spíš *rozdělovala*.

To, jak jsem se včera večer sesypala, bylo potřeba už dlouho. Dovolila jsem si vyplakat se ze všeho, ale teď přišel čas to odložit, protože jsem před sebou měla spoustu práce. Po letech čekání to konečně přišlo.

Otec mě povolal, abych splnila svou povinnost.

Abych našla Zvěstovatele a zastavila ho.

Měla jsem plnou hlavu věcí, které bylo třeba jednu po druhé uložit do mé duševní kartotéky, abych mohla udělat to, pro co jsem se narodila. Začala jsem tím nejnáročnějším. Mishou. To, co všechno udělal a co jsem pak musela udělat já, jsem strčila až na dno skříně, pod máminu smrt a to, že jsem jí nedokázala zabránit. Do zásuvky se štítkem MASIVNÍ SELHÁNÍ. Do další zásuvky jsem nacpala příčinu černomodrých modřin, které pokrývaly celý můj levý bok a stehno. I modřinu na pravé straně žeber, kam mě Misha tvrdě kopl. Dal mi pořádnou nakládačku, ale stejně jsem ho porazila.

Obvyklý pocit samolibosti nebo pýchy nad tím, že jsem porazila někoho, kdo za sebou měl pořádný výcvik, jsem v sobě nemohla najít.

Na celé té záležitosti nebylo vůbec nic, z čeho bych mohla mít dobrý pocit.

Modřiny a veškerou bolest jsem strčila do šuplíku nadepsaného NOČNÍ MŮRY, protože Mishovi by se nikdy nepodařilo mi

zasadit tolik brutálních úderů, kdyby nevěděl, že mám špatné periferní vidění. Použil to proti mně. Je to moje jediná slabina v boji nablízko. Musím se v tom zlepšit, a to nejpozději včera – protože kdyby Zvěstovatel zjistil, jak špatný mám zrak, využil by toho také.

Stejně jako bych toho využila já, kdyby šlo o mého nepřítele.

A to by pak skutečně byla noční můra, protože kdyby zabil mě, zemřel by i Zayne.

Pomalu jsem se otočila pod proudem vody a tělem mi prošlo zachvění. Nemůžu si dovolit tomu strachu podlehnout – nesmím se jím zabývat ani vteřinu. Strach nás nutí dělat neopatrné a hloupé věci, a těch už jsem udělala dost. A úplně bezdůvodně.

Horní zásuvka byla dosud prázdná a bez označení, ale já jsem dobře věděla, co do ní uložit. Patřilo tam všechno, co se stalo mezi mnou a Zaynem. Jak jsem ho poprvé políbila ještě v domácí osadě, ta rostoucí přitažlivost, všechna ta touha i ta poslední noc, než nás otec spojil, kdy mě Zayne líbal a bylo to přesně takové, jak jsem o tom četla v románech z červené knihovny, které milovala moje máma. Když mě Zayne líbal a společně jsme zašli tak daleko, jak jen to šlo, a přitom si ještě něco nechali na později, svět kolem nás skutečně přestal existovat.

Vzala jsem to všechno, spolu s téměř zvířecí touhou po jeho dotyku, pozornosti a celém jeho srdci – které nejspíš stále patřilo někomu jinému – a zásuvku zabouchla.

Vztahy mezi Urozenými a jejich Ochránci jsou přísně zakázány. Proč? To jsem netušila. Nejspíš by se o tom vědělo víc, kdybych nebyla poslední Urozená na světě.

Nově naplněnou mentální zásuvku jsem si v duchu nadepsala jednoduše ZAYNE a vystoupila ze sprchy do koupelny plné páry. Zabalila jsem se do ručníku, naklonila se a dlaní otřela zamlžené zrcadlo.

Stála jsem těsně před ním, takže jsem své rysy viděla jen trochu rozmazaně. Moje olivová pleť, kterou jsem zdělila po máminých sicilských předcích, byla bledší než obvykle, takže mé hnědé oči vypadaly ještě tmavší a větší. Kůži kolem nich jsem

měla opuchlou a tmavou. Nos jsem měla jako vždycky trochu zahnutý na stranu a ústa mi odjakživa připadala pro můj obličej příliš velká.

Vypadala jsem přesně jako ten večer, kdy jsme se Zaynem vyrazili do domu senátora Fishera v naději, že najdeme Mishu nebo nějaké informace o tom, kde ho vězní.

Cítila jsem se ale úplně jinak.

Jak to, že se všechny ty změny výrazněji nepodepsaly na mém zevnějšku?

Na to můj odraz v zrcadle neměl odpověď. Odvrátila jsem se od něj a řekla si to jediné, na čem záleželo.

„Zvládnú to,“ zašeptala jsem a pak o něco hlasitěji zopakovala: „Zvládnú to.“

DRUHÁ KAPITOLA

Seděla jsem u kuchyňského ostrůvku, netrpělivě vrtěla bosýma nohama a popíjela ze sklenice pomerančový džus.

Zaynův byt byl tak neuvěřitelně *prázdný*, že jsem se tu cítila jako v bytě z katalogu zařízeném jen naoko realitním makléřem.

Kromě mých černých vojenských bot u dveří do výtahu tu nebyly rozházené žádné osobní věci. Pokud jsem tedy mezi osobní věci nepočítala boxovací pytel visící v rohu a modré žíněnky zastrčené u zdi. Což jsem tedy opravdu nepočítala.

Přes šedou pohovku byla přehozená úhledně složená měkká béžová deka. Vypadalo to, jako by měl každou chvíli přijít profesionální fotograf. Na kuchyňské lince nestála ani jedna zapomenutá sklenička a ve dřezu nebylo žádné nádobí. Jediná místnost, která vzdáleně vypadala, jako by tu někdo bydlel, byla ložnice, a to jen proto, že jsem po ní měla všude rozházené oblečení.

Možná k chladnému dojmu bytu přispíval i jeho průmyslový design. Betonová podlaha a velké kovové větráky, které tiše vrčely na odhalených kovových trámech u stropu, nepropůjčovaly otevřenému a vzdušnému prostoru zrovna pocit tepla domova. Stejně jako okna od podlahy ke stropu, která musela být tónovaná, protože sluneční světlo, které jimi pronikalo, ve mně nevyvolávalo nutkání vypíchnout si oční bulvy.

Kdybych tu žila sama, asi by mi přeskočilo.

Právě jsem se zabývala těmito hlubokými myšlenkami, když se mi náhle hrudníkem rozlilo nečekané teplo.

„Co to má proboha být?“ zašeptala jsem do prázdné místnosti. Teplo se stupňovalo.

Mám snad infarkt? No dobře. To byla hloupost hned z několika důvodů. Třela jsem si hrud'. Možná mě pálí žába nebo jsem si uhnala žaludeční vře...

Počkat.

Postavila jsem sklenici. To, co jsem cítila, byla ozvěna bušení mého vlastního srdce, a mně najednou došlo, co to je. Ježíšku na křížku, to je to pouto – což znamenalo, že se blíží Zayne.

Měla jsem teď na Zayna vnitřní radar, což bylo trochu, nebo spíš hodně, nebo spíš ultra zvláštní.

Začala jsem si kousat nehet, ale hned toho zas nechala a dopila džus dvěma protivně hlasitými loky. Při cinknutí výtahu se mi v přívalu nervozity zrychlil tep a můj pohled se samovolně stočil k jeho ocelovým dveřím. Postavila jsem sklenici na linku, abych ji neupustila. Pokaždé, když jsem Zayna viděla, bylo to, jako bych ho viděla poprvé. Ale co víc, včera večer jsem ho zmáčela slzami – a to úplně, úplně celého.

Cítila jsem, jak mi do tváří stoupá horko. Téměř nikdy jsem nebrečela. Nebýt předešlé noci, už bych si začínala pomalu myslet, jestli nemám nějak vadné slzné kanálky. Ty se však bohužel ukázaly být plně funkční. Včera ze mě vylezla spousta ošklivých, unudlených vzlyků.

Dveře se otevřely a Zayne vešel do kuchyně. V žaludku jako by mi přímo explodovala nervozita.

No to snad...

Obyčejné bílé tričko a tmavé džíny vypadaly, jako by mu byly ušité přímo na míru. Látka mu obepínala široká ramena a hrud', a přitom mu dokonale seděla i přes štíhlý pas. Všichni Strážci jsou ve své lidské podobě urostlí, ale Zayne byl při svých dvou metrech jeden z nejmohutnějších, jaké jsem kdy viděla.

Krásné, husté světlé vlasy mu tvořily přirozené vlny, které bych u sebe nedokázala vytvořit ani za několik hodin s návodem na youtube a deseti kulmami. Dnes měl vlasy svázané v týle a já se v duchu krátce pomodlila, ať si je nikdy neostříhá.

Okamžitě mě uviděl, a i když jsem mu na tu vzdálenost neviděla do očí, cítila jsem na sobě jeho pohled. Byl to takový vážný a jemný pocit zároveň, z něhož mi po pažích přeběhl mráz spojený s dobře známým pocitem blízkosti, až jsem byla vděčná, že už v ruce nedržím tu sklenici.

„Ahoj, ospalče,“ řekl, když se za ním zavřely dveře výtahu. „Rád vidím, že jsi vzhůru a na nohou.“

„Promiň, že jsem spala tak dlouho.“ Zvedla jsem ruce a zase je spustila do klína, protože jsem nevěděla, co s nimi. Zayne držel v jedné ruce jakýsi srolovaný kus papíru a ve druhé hnědý papírový sáček. „Mám něco z toho vzít?“ zeptala jsem se, i když to byla hloupá otázka vzhledem k tomu, že Zayne dokáže jednou rukou zvednout ford explorer.

„Nemusíš... A neomlouvěj se. Potřebovala sis odpočinout.“ Jeho rysy jsem viděla rozmazaně i přes brýle, ale s každým krokem, kterým se ke mně přiblížil, byly zřetelnější a ostřejší.

Uhnula jsem pohledem, ale i tak jsem moc dobře věděla, jak vypadá.

Totíž že je tak neuvěřitelně, nemilosrdně překrásný, až to bere dech. Mohla bych si k jeho popisu vymyslet spoustu dalších přídavných jmen, ale upřímně řečeno, žádné z nich by ho nevystihlo.

Jeho kůže měla zlatavý odstín, který neměl nic společného s opálením. Vysoké, široké lícní kosti dokonale seděly k širokým, výrazným ústům a bradě, jež mohla být vytesaná ze žuly.

Přála jsem si, aby byl méně přitažlivý – nebo abych já byla méně povrchní – ale i kdyby to bylo obojí tak, ve výsledku by to nic nezměnilo.

Zayne neměl jen hezký přebal, který skrývá ošklivý vnitřek nebo vyprázdněnou osobnost. Byl nesmírně chytrý, pohotový a vtipný. A to navzdory tomu, že mi někdy lezl na nervy a přeháněl to se snahou mě před vším ochránit. Nejdůležitější však bylo, že byl skutečně *laskavý*, a bože, laskavost většina lidí tak hrozně podceňuje!

Měl dobré srdce, velké a laskavé, i když přišel o část duše.

Říká se, že oči jsou oknem do duše, a je to pravda. Alespoň u Strážců to tak je. A Zayne je měl kvůli tomu, co se mu stalo, světlé, ledově modré.

Chodil před časem s Laylou, napůl démonkou, napůl Strážkyní, s níž vyrůstal a která byla shodou okolností také dcerou Lilith. Když se políbili, Layla mu ukradla část duše, protože právě tak se u Layly projevil Lilithiny schopnosti.

Ruce se mi mimoděk sevřely v pěst. Celá ta záležitost s vysátím jeho duše byla jen nehoda a Zayne věděl, jaká rizika jsou s líbáním Layly spojená. I tak ve mně ale teď krátce vzplanula hořkost – a něco mnohem kyselejšího k tomu. Zayne ji chtěl – miloval – dost na to, aby to riziko podstoupil. Aby ohrozil sebe i vlastní posmrtný život jen kvůli tomu, aby ji jednou políbil.

To bylo dost drsné, protože na neúplnou duši se u Perlové brány nejspíš nepohlíží nijak zvlášť shovívavě, bez ohledu na to, jak dobré srdce dotyčný má.

Bylo mi jasné, že taková láska nemůže jen tak vyšumět, rozhodně ne za sedm měsíců. V hrudi se mi zavrtěla nějaká emoce, kterou jsem si nechtěla připustit – něco, co jsem si uložila do toho mentálního šuplíku.

„Jak ti je?“ zeptal se Zayne a položil tašku a srolovaný papír na kuchyňský ostrůvek. Z hnědého sáčku vonělo grilované maso.

Napadlo mě, jestli něco cítí skrz naše pouto, a pro jistotu jsem se soustředěně dívala na papírový sáček, když jsem přikývla. „V pohodě. Hele, ehm, co se týče toho včerejšího večera.“

„Co je s ním?“

„Omlouvám se, že jsem tě... no... celého zmáčela slzami. A nejspíš i nudl.“ Po tvářích se mi rozlilo horko.

„Nemusíš se přece omlouvat, Trin. Strašně moc se ti toho přihodilo...“

„To i tobě.“ Zadívala jsem se na své prsty a krátké, olámané nehty.

„Potřebovala jsi mě a já jsem tam pro tebe potřeboval být.“ Zayne to uměl podat tak jednoduše, jako by to tak bylo odjakživa.

„To jsi říkal i včera večer.“

„A platí to i dnes.“

Stiskla jsem rty a znovu přikývla. Dlouze jsem se nadechla a pak pomalu vydechla. Ucítla jsem teplo jeho ruky o něco dřív, než mi položil prsty pod bradu. V okamžiku, kdy se jeho kůže dotkla mé, projel mnou zvláštní výboj jako statická elektřina a hluboký pocit blízkosti, a já netušila, jestli za to může pouto nebo jednoduše on. V nose mě zašimrala ta jeho jedinečná vůně, která připomínala mátu. Jemně mi zaklonil hlavu, abych k němu zvedla pohled.

Nakláněl se přes ostrůvek, ruku nataženou přes srolovaný kus papíru. Pohled těch jeho světlých očí mi přelétl po tváři a jedna strana jeho rtů se zkroutila do úsměvu. „Máš brýle.“

„Mám.“

Ten jeho poloviční úsměv se rozšířil. „Moc je nenosíš.“

Nenosím, a ne z nějaké trapné marnivosti. S výjimkou čtení nebo práce na notebooku mi téměř nepomáhají – jen občas je něco trochu méně rozmazané.

„Líbí se mi. Sluší ti.“

Moje brýle mají jen obyčejné hranaté černé obroučky, žádnou zajímavou barvu ani vzor, ale tohle jeho prohlášení ve mně vyvolalo pocit, že bych je opravdu měla nosit častěji.

A pak jsem na brýle zapomněla, protože jeho palec mi sklouzl z brady na jemnou kůži těsně pod rtem. Po kůži mi přeběhlo jemné zachvění a hned za ním úplně jiný druh ruměnce, opojný a vzrušující.

Chceš mě znovu líbat, vid’?

Jako bych znovu slyšela, jak se mě zeptal poté, co jsem mu pomohla vytáhnout impí dráp z hrudi. Tehdy jsem přikývla bez sebemenšího zaváhání, i když to nebyl zrovna moudrý nápad.

Nerozumné nápady jsou ale přece vždycky zábavné. Ty nejzábavnější.

Sjel pohledem níž, řasy mu zastínily oči a mě napadlo, že se mi možná dívá na rty, a že... po tom toužím až moc.

Odtáhla jsem se těsně z jeho dosahu.

Zayne spustil ruku a odkašlal si. „Jak ses vyspala?“

„Dobře.“ Vrátil se mi hlas, horko ustoupilo a tep se mi zpomalilo. „Co ty?“

Zayne se narovnal a vrhl na mě pohled, který prozrazoval, že si není jistý, jestli mi věřit. „Mohlo to být lepší. Kdybych nebyl k smrti vyčerpaný, vůbec bych neusnul.“

„Na gauči se nemůže spát dobře.“

Jeho pohled se znovu setkal s mým a mně se zatajil dech. Věděla jsem, že bych mu to neměla nabízet, ale postel byla dost velká na to, abychom se o ni podělili, a oba jsme přece zralí, dospělí lidé. Nebo něco na ten způsob. Už jsme se o ni dělili dřív, aniž bychom něco prováděli, ale když jsme v ní spolu leželi naposledy, prováděli jsme toho dost. Samé zábavné, zakázané věci.

Zayne pokrčil rameny. „Našla jsi můj vzkaz?“

Zavrtěla jsem hlavou, vděčná za změnu tématu. „Burák viděl, jak ho píšeš, a řekl mi, co tam stojí. Prý jsi šel za Nicolaiem.“

Zayne ztuhl s prsty na papírovém sáčku a pokradmu se podíval přes rameno. Stiskla jsem rty, abych se ubránila úsměvu. „Je tady teď?“

Rozhlédla jsem se po prázdné místnosti. „Pokud vím, tak ne. Proč? Děsí tě, že stál za tebou a ty jsi o tom neměl ani tušení?“ dobírala jsem si ho. „Bojíš se snad našeho Buráčka?“

„Jsem dost chlap na to, abych mohl otevřeně přiznat, že když se mi doma potlouká bubák, mám z toho husí kůži.“

„Bubák?“ zasmála jsem se. „Je ti pět?“

Zayne zachrčel smíchy, rozbalil sáček a vůně grilovaného masa zesílila. „Dávej si bacha, nebo ti ten hamburger sežeru a strašně si to užiju.“

Vytáhl bílou papírovou krabičku a mně zakručelo v břiše. „To kdybys udělal, prokopa bych tě zdí.“

Zayne se zasmál, položil přede mě krabičku a pak vytáhl další. „Chceš něco k pití?“ Otočil se k lednici. „Myslím, že by tu mohla být cola, když odmítáš pít vodu.“

„Voda je pro lidi, co dbají na svoje zdraví, a to není nic pro mě.“

Znovu zavrtěl hlavou, vytáhl plechovku sycené slasti a láhev vody. To první položil na ostrůvek přede mě.

„Víš, že vypít denně dva litry vody většině zdravých prospívá asi stejně jako to pověstné jedno jablko denně, co máš sníst, abys nemusel k doktorovi?“ zeptala jsem se. „Že vodu ve skutečnosti potřebuješ pít, jen když máš žízeň, protože proto ji máš, že jo? A to hlavně proto, že vodu získáváš z jiných nápojů, jako je moje milovaná limonáda plná kalorií, a z potravin? Že studie, které přišly s těmi dvěma litry, zároveň uváděly, že většinu toho získáš z jídla, ale v médiích se to pak příhodně vynechalo?“

Zayne nakrčil obočí a odšrouboval víčko láhve s vodou.

„Ověř si to. Neexistuje žádný vědecký důkaz, který by podporoval tvrzení, že potřebuješ denně vypít dva litry vody, a já se zrovna vodou zalévat nepotřebuju.“ Otevřela jsem si limonádu. „Tak mě nech žít po mém.“

Zayne vypil polovinu láhve na jeden zátah. „Díky za lékařskou přednášku.“

„Nemáš zač.“ Zazubila jsem se na něj a otevřela krabičku. Můj žaludek zaplesal štěstím: byla tam grilovaná placka mletého mezi dvěma půlkami opečené sezamové housičky s pořádnou porcí hranolek. „A děkuju za jídlo. Tebe si nechám.“

„Tak jo. To bych byl rád.“

Zvedla jsem k němu pohled. Nedíval se na mě, protože se věnoval rozbalování vlastní porce, což bylo dobře, protože moje představitelka se těch čtyř slov rázem chopila a vyřádila se na nich.

V hrudníku mi explodovalo něco, co podivně připomínalo vůni pepře. Připadalo mi to jako frustrace a napadlo mě, že to nejspíš přichází od Zayna.

Což bylo zvláštní.

„Ale teď už se mě zbavit ani nemůžeš, ne?“ Podíval se na mě skrz husté řasy. „Nezbývá ti než si mě nechat.“

„To jo.“ Zamrkala jsem a rozbalila si hamburger. Takhle jsem o tom neuvažovala. Stal se mým Ochráncem, takže se mnou byl spojený posvátným poutem. Já jsem Urozená a on mě má střežit. Společně máme nezměrnou sílu, protože jsme byli stvořeni jeden pro druhého a jedině, co nás může rozdělit, je smrt.

Když mu otec pouto nabídl, ani na okamžik nezaváhal, ale... dívá se na nás snad v hloubi duše tak, že nám nic jiného nezbyvá, než spolu vydržet? Nebylo to s Mishou stejně? I když jsme nikdy spojení být neměli, cítila jsem v něm rostoucí neklid, ale byla jsem tak zahleděná do sebe, že jsem tomu nevěnovala pozornost.

Dokud nebylo pozdě.

Zayne se dozvěděl, že mě máma měla přivést k jeho otci, ale protože to neudělala, jeho otec si myslel, že se Zayne má ujmout Layly. Nějak si mě, Urozenou, která má v sobě spoustu andělské krve, spletl s napůl démonem, napůl Strážcem.

Což byl celkem slušný přešlap.

Neměla jsem tušení, co si o tom všem myslí Zayne. Ani jestli mu záleží na tom, že měl vyrůstat se mnou a ne s ní.

Odklopila jsem housku, vytáhla tlustý plátek rajčete a otevřela ústa, abych promluvila. Ale udělala jsem tu chybu, že jsem pohledem zabloudila ke jídlu, které si přinesl pro sebe. Dal si sendvič s grilovaným kuřetem. Znechuceně jsem zkřivila rty, protože to vypadalo přesně tak lákavě, jak jen takový nekořeněný kuřecí plátek může vypadat. Připlácla jsem si housku zpátky na hamburger a Zayne odklopil vlastní sendvič.

„Ty jsi zrůda,“ zašeptala jsem.

Zayne se uchechtl. „Budeš to jíst?“ ukázal na rajče, kterého jsem se právě zbavila. Zavrtěla jsem hlavou. „Jasně, že ne. Nesnášiš vodu i zeleninu.“

„To není pravda! Mám ráda cibuli a okurky.“

„Jen když jsou v hamburgeru.“ Se svou porcí v ruce obešel ostrůvek, posadil se na stoličku hned vedle mě, vzal si moje rajče a položil si ho na ten svůj nebohý sendvič s grilovaným kuřetem. „Najež se a já ti pak ukážu, co jsem dostal od Nicka.“

Seděli jsme vedle sebe, jedli a podávali si ubrousky a nebylo třeba vyplňovat ticho slovy. Překvapilo mě, kolik intimity v té chvíli bylo. Když jsme dojedli, přihlásila jsem se o úklid, protože on se postaral o jídlo a já zatím jen spala. Když jsem setřela poslední kousek ostrůvku, znovu jsem si sedla na stoličku vedle Zayna.

„Než se podíváme na to, co jsi přinesl, chci tě o něco poprosit.“
Mělce jsem se nadechla.

„Jasně, cokoli,“ odpověděl.

Zvedla jsem obočí. „Nevíš, o co tě chci poprosit.“

Pokrčil jedním masivním ramenem. „Ať je to cokoli, udělám to.“

Zírala jsem na něj s pootevřenými ústy. „Co kdybych po tobě chtěla, abys vyměnil svou vintage impalu za nějaký krám z osmdesátých let?“

Zayne sraštil obočí. „To by byla hodně divná prosba.“

„Přesně, a tys mi to právě odkýval!“

Naklonil hlavu na stranu. „Jsi zvláštní, Trin, ale až tak zvláštní myslím nejsi.“

„Mám dojem, že tohle prohlášení by mě mělo urazit.“

Zayne se zazubil. „Tak o co jde?“

„Potřebuju pomoci... s výcvikem.“ Odhodlaně jsem se narovнала. „S Mishou jsme trénovali denně. To nepotřebuju. Ale potřebuju trénovat jednu konkrétní věc.“

To si získalo jeho plnou pozornost. „Jakou?“

„Víš, že skoro nemám periferní vidění.“ Zvedla jsem nohy z podlahy na stupátko stoličky. „Je to taková moje Achillova pata, takže v boji se snažím udržovat si od protivníka dostatečnou vzdálenost, aby zůstal v mém centrálním zorném poli.“

Přikývl. „To dává smysl.“

„No, a Misha mou slabinu znal a využíval ji, proto mě zasáhl tolikrát. Já bych v boji dělala totéž. V boji se smí všechno.“

„Jo, já taky,“ zamumlal.

„A pochybuju, že si to Misha nechal pro sebe. Klidně to mohl říct Baelovi. Možná i Zvěstovateli,“ vysvětlovala jsem dál. „Musi se zlepšit. Nevím jak, ale potřebuju...“

„Se naučit nespolehat na zrak?“ dokončil.

S výdechem jsem přikývla. „Ano.“

Zayne našpulil rty. „Pracovat na tom je super nápad a trénink se hodí vždycky. Mělo mě to napadnout.“

„No, máme to pouto teprve od včera, takže...“

Krátce se na mě usmál. „Zamyslím se, jak na tom zapracovat.“
S úlevou jsem se usmála. „Já taky. Tak co jsi mi chtěl říct?“

Rozvinul ten stočený papír a rozprostřel ho po ostrůvku. „Poprosil jsem Gideona, aby mi vytiskl plány z domu senátora Fishera, které vyfotila Layla. Říkal jsem si, že je určitě budeš chtít vidět.“

Ten večer v senátorově domě jsem je vidět nemohla, takže to od něj bylo neuvěřitelně... pozorné. Naklonila jsem se nad dokument, který se ukázal být o polovinu větší než samotný ostrůvek, a prohlížela si nákresy. Zayne vstal z barové stoličky. O stavebních plánech jsem toho moc nevěděla, ale během několika okamžiků mi bylo jasné, že odhady ostatních byly správné. „Tohle jsou vážně plány na školu, vid? Tyhle čtverečky jsou učebny. Tohle je jídelna a tohle jsou koleje.“

„Ano.“ Zayne se vrátil k ostrůvku s notebookem v ruce. „Gideon rychle prohledal veřejný registr a nenašel žádná povolení spojená se senátorem a školou, ale chci zkusit na netu najít něco, co by na to odkazovalo. Gideon zatím dál hledá v různých databázích.“

„To zní dobře,“ zamumlala jsem, aniž bych spustila zrak z nákresů.

„Hele, poslechni si tohle,“ řekl Zayne po několika minutách. „Víme, že Fisher je vůdcem většiny a že je znám jako bohabojný a dobročinný člověk, který vyznává rodinné hodnoty z padesátých let.“

„To je mi paradox,“ zabručela jsem.

„Vyskakuje na mě neuvěřitelná spousta webových stránek věnovaných jen jemu. Většinu spravují věřící. Dokonce i ta církev Božích dětí.“

Protočila jsem oči. „To dost vysvětluje.“

Zayne se zahihňal. „Podle jejich webu to vypadá, že věří, že senátor je nějakým prorokem nebo spasitelem a má zachránit Ameriku. Před čím, to netuším.“ Prsty přejížděl po touchpadu a vrtěl hlavou. „Naštěstí to vypadá, že takových lidí je fakt jen velmi, velmi malá menšina.“

Díkybohu. Celá ta zápletko se senátorem byla plná zvrácené ironie. Bylo jasné, že tomu člověku Bůh nic moc neřká, když se stýká s prastarým vyšším démonem a chodí si k čarodějkám pro kouzla, která nutí lidi dobrovolně se vrhat vstříc jisté smrti – konkrétně do té čarodějnické lóže, která nás vyzradila démonu Aymovi. Kterého jsme pak úplně a dočista zabili. Naštěstí.

Ty bláho, jak já si přála umět čarovat! Já bych na tu lóži seslala neštovice a ještě si vymyslela pár věcí navíc. „Ať plánuje cokoli, nic dobrého to nebude.“

„Souhlas.“ Zayne něco vyfukal na klávesnici. „Vypadá to, že ten požár se dostal do zpráv.“ Naklonil notebook, abych si mohla prohlédnout fotku ohořelého domu s titulkem *Noční požár zničil dům vůdce senátní většiny Fishera*. „Skoro nic tu nepišou, jen že za to nejspíš mohla vadná elektroinstalace.“

Odfukla jsem si. „Ve žhářství se sice nijak zvlášť nevyznám, ale vážně pochybuju, že by někoho při pohledu na zbytky toho domu napadlo, že zrovna tenhle požár mohl způsobit zkrat...“ Odmlčela jsem se, protože se mi před očima objevily plameny rudé jako peklo samo. Znovu jsem viděla Zayna, který byl ve své podobě Strážce téměř nezničitelný, popáleného a na prahu smrti...

„Fisher má nejspíš pod palcem někoho u hasičů,“ odušil Zayne a vytrhl mě tak ze vzpomínek. „Když démoni proniknou do lidských kruhů, je z toho něco jako epidemie, jen místo nemoci je démon. První člověk, kterého zkazí, se stane přenašečem a strhne další a další. Jako virus, který se šíří kontaktem z člověka na člověka. A čím dál je přenašeč od zdroje, tím míň lidem dochází, pro co nebo pro koho skutečně pracují.“

„Ale senátor ví, že pracuje s démonem. Šel si do lóže pro to kouzlo.“ Zamračila jsem se. „A taky jim na oplátku slíbil části Urozené – části mě. Šmejd.“

Náhle se mi zjezily chlupy na celém těle z jakéhosi tichého vrčení. Rozhlédla jsem se po kuchyni, abych zjistila, odkud ten zvuk vychází. Nikdy jsem pekelného psa neviděla, ale představovala jsem si, že vydávají přesně takový zvuk. Jenže to vrčení vycházelo ze Zayna.

Vykulila jsem oči.

„To nedopustím.“ Jeho bleděmodré oči se jasně rozzářily. „To se nikdy nestane. Máš moje slovo.“

Přistihla jsem se, že pomalu kývám hlavou. „Nestane.“

Chvilí se mi díval do očí a pak obrátil pozornost zpátky k monitoru. V hrudi jsem pocítila bodavou bolest strachu a celé tělo mi ztuhlo. Zničehonic mi s naprostou jistotou došlo, že Zayne... pro mě zemře. Už to skoro udělal, a to bylo ještě předtím, než jsme byli spojeni. Odstrčil mě z cesty, když se na mě Aym vrhl, a málem za to zaplatil životem. Aym měl strašidelný talent na zacházení s plameny pekel, takže dokázal spálit vše, co mu stálo v cestě, včetně Strážce.

Jako můj Ochránce měl Zayne v popisu práce obětovat svůj život za můj. Kdybych zemřela já, zemřel by i on, ale kdyby ho snaha mě chránit stála život, já bych žila dál. A nejspíš by ho nahradil někdo jiný – někdo jako Misha, který se mnou nikdy spojený být neměl.

„Nemusíš se bát,“ řekl, aniž by spustil oči z obrazovky.

Střelila jsem po něm pohledem. Záře z obrazovky mu osvětlovala tvář. „Cože?“

„Cítím to.“ Položil si levou dlaň na hrud' a mně ztuhla rama. „Cítím to jako rampouch v hrudníku. A vím, že se nebojíš mě ani o sebe. Na to jsi moc drsná. Bojíš se *o mě*, a to nemusíš. A víš proč?“

„Proč?“ šeptla jsem.

Zayne se na mě podíval a promluvil, aniž by uhnul pohledem: „Jsi drsná a zatraceně dobrá v boji. V některých případech jsem tvůj Ochránce, ale když bojujeme, jsme partneři. Víím, že mě nepošleš do nemocnice tím, že bys nějaký boj nezvládla. Nemůžu padnout, když tě mám vedle sebe, a tebe nikdo neporazí, dokud jsem s tebou já. Tak si ty obavy vyžeň z hlavy.“

Nádech se mi zadrhl v hrdle. To bylo dost možná to nejhezčí, co o mně kdy kdo řekl. Chtěla jsem ho obejmout. Ale udržela jsem se a nechala si ruce u těla. „Líbí se mi, když říkáš, že jsem drsná.“

To mu na tváři vykouzlilo úsměv. „To mě ani trochu nepřekvapuje.“

„Znamená to, že konečně uznáš, že jsem tě tehdy v té tělocvičce porazila?“ zeptala jsem se.

„Ale no tak. Přece ti nebudu lhát, jen abych ti zvedl sebevědomí.“

Zasmála jsem se a stočila si vlasy vzhůru do drdolu. „Půjdeme dnes na hlídku?“

Hlídkováním se strážci snaží udržet množství démonů ve městě pod kontrolou. Já ale mluvila o něčem jiném. Hledali jsme konkrétního démona a jakési stvoření, které jsme znali jen pod jménem Zvěstovatel.

Odmlčel se. „Myslel jsem, že dneska bychom si mohli trochu oddechnout. Udělat si klidný večer.“

Udělat si *klidný večer* se Zaynem? Jedna moje část po té představě okamžitě skočila, ale už jen to, jak silně jsem to chtěla, bylo jasným znamením, že to je hodně špatný nápad.

„Myslím, že bychom měli hledat Zvěstovatele,“ opáčila jsem. „Musíme ho najít.“

„To ano, ale vážně to nepočká ani jedinou noc?“

„Při našem štěstí, kdy se naprosto pokaždé něco semele? Rozhodně ne.“

Věnoval mi krátký úsměv, ale hned zase zvázněl. „Určitě se na to cítíš? Včera jsi...“

Ztuhla jsem. „Včera bylo včera. Mám na to. Co ty?“

„Vždycky,“ zamumlal. Pak řekl hlasitěji: „Tak v noci půjdeme na hlídku.“

„Dobře.“

Znovu se zadíval na obrazovku. „Něco jsem našel. Je to článek z ledna v deníku *Washington Post*, kde Fisher mluví o tom, jak získat finanční prostředky na školu pro chronicky nemocné děti. Poslouchej: Tato škola se stane místem radosti a učení, kde nemoc nedefinuje nemocného člověka a neurčuje jeho budoucnost. A pak mluví o tom, že na místě bude lékařský personál, poradci a nejmodernější rehabilitační zařízení.“

„To nemůže být pravda, že ne? Že by stavěl školu pro nemocné děti? Charita s démony místo jeptišek?“ Nezmohla jsem se na víc než znechucený pohled na slova na obrazovce, která jsem neviděla dost zřetelně na to, abych je mohla přečíst. „Schovávají se za nemocné děti? Ty bláho, to je úplně nová úroveň zla.“

„No... počkej, až uslyšíš tohle.“ Zayne se opřel a založil si ruce na prsou. „Říká, že celý ten projekt vznikl na počest jeho manželky, která zemřela po dlouhém boji s rakovinou.“

„Bože můj. Ani nevím, co z toho je horší.“

„Je to asi tak nastejno.“ Podíval se na mě. „Píše se tam, že pozemek pro tu školu už má, takže je zvláštní, že Gideon o tom zatím nenašel žádný záznam. Zajímalo by mě, proč to není snadno dostupná veřejná informace.“

Napila jsem se coly. „Nemůžu uvěřit, že je to pravda. Že vážně staví školu. Proč by to dělal? Upřímně pochybuju, že je to pro dobro kohokoli.“

„Souhlas. Nejnechutnější na tom je, že taková škola opravdu je potřeba a lidí ochotných se zapojit nebude málo.“ Měl pravdu. A to bylo skutečně strašidelné. „Dokážu si za tím představit milion různých příšerných motivů, zvlášť když je senátor společený s Baelem a Zvěstovatelem.“

A to všechno – Bael, Aym, Zvěstovatel – jasně vedlo zpátky k Mishovi.

Proto jsem se musela hned vydat ven a najít Baela i Zvěstovatele, ať jsou kdekoli. Nemohla jsem déle otálet. Nejen proto, že Zvěstovatel loví Strážce a démony, nebo že nás otec varoval, že přítomnost Zvěstovatele je předzvěst konce světa, ale také proto, že je to celé osobní.

Misha říkal, že si ho Zvěstovatel vybral, a já jsem potřebovala vědět proč... Proč byl vybrán a proč s tím vším souhlasil. Potřebovala jsem vědět, proč udělal to, co udělal.

Potřebovala jsem to pochopit.

Sklopila jsem pohled a došlo mi, že svírám pěsti tak pevně, až se mi nehty zarývají do dlaní.

Nemohla jsem se dočkat večera.

TŘETÍ KAPITOLA

„Zůstaň tady, Trin. Hned jsem zpátky.“

„Co...“ Otočila jsem se k místu, kde Zayne ještě před chvílí stál, ale bylo pozdě.

Ten zrádce už zmizel v davu lidí, kteří si užívali vlahého večera ve Washingtonu, a pohyboval se rychleji, než ho můj zrak stačil sledovat.

Při pohledu na změř neznámých tváří jsem bezděčně pootevřela ústa. Vážně mě Zayne právě nechal stát na chodníku jako na střídače a sám se vydal za vyšším démonem, kterého jsem vycítila já?

Samým ohromením jsem hloupě zamrkala, jako by se přede mnou měl Zayne zničehonic znovu objevit.

No... ano.

Přesně to udělal, nechal mě tady.

„To si ze mě děláš srandu!“ vykřikla jsem. Nějaký muž s telefonem u ucha se na mě zamračil. Výraz, který uviděl na mé tváři, ho přiměl nejen udělat sebezáchovný krok pryč ode mě, ale dokonce přejít na druhou stranu ulice.

Což byl nejspíš dobrý nápad, protože jsem byla ozbrojená a tak podrážděná, že bych snad byla schopná i hodit železnou dýku po náhodném kolemjdoucím.

Nemohla jsem uvěřit, že mě tady Zayne právě nechal, zvlášť když spatřit ve městě vyššího démona nebylo jen tak. Jsou to ti

nejnebezpečnější démoni na povrchu a maskují se tak, že na sebe berou lidskou podobu, aby se mohli pohybovat v kruzích nej-mocnějších a nejvlivnějších lidí na světě. Manipulují lidmi a ob-racejí tak svobodnou vůli, kterou lidem daroval Bůh, proti nim. Vyšší démoni jsou těmi nejhroživějšími protivníky v odvěké bitvě o udržení rovnováhy dobra a zla ve světě, ale od chvíle, kdy se několik měsíců před mým příchodem do města na scéně objevila bytost známá jako Zvěstovatel, jich bylo poskrovnu.

Vidět nebo cítit vyššího démona byla velká událost, o to vý-znamnější, že jsme ho viděli zrovna *tady*. Hlídkovali jsme totiž v oblasti města, kde byl Bael spatřen ve společnosti senátora Fi-shera.

Existovala tedy jistá šance, že nás ten démon dovede k Baelo-vi, nebo že ho můžeme využít k tomu, abychom zjistili, jaké má senátor se školou skutečně plány. A jestli ten démon se Zvěsto-vatelem nic společného nemá, pořád si na něm můžu alespoň vy-bít vztek. Ale místo toho, abychom ho se Zaynem lovili spolu, mě tu nechal jako zapomenutou myšlenku. A to se prostě nedělá.

Zjevně nepochopil, že být mým Ochráncem neznamená ne-chávat mě – jeho Urozenou – stát na místě a po stopách demo-nů se vydávat sám. Pravda, naše pouto bylo úplně čerstvé, takže jsem se mu to chystala pro jednou odpustit, ale stejně.

Šťěstím bez sebe jsem z toho rozhodně nebyla.

Ulicí se rozlehlo zatroubení a někdo vykřikl. Posadila jsem se na lavičku, rozčileně si povzdechla a rozhlédla se kolem. Proto-že vidím tak dementně rozmazaně, bylo pro mě těžké rozeznat, jestli jsou lidé, kteří kolem mě procházeli, živí, nebo mrtví.

Duchové a zjevení – což je velký rozdíl – mě často nejen cítí, ale dokážou i poznat, že je vidím a umím s nimi komunikovat, dřív, než si jich sama všimnu. A protože na mě nikdo nepromlu-vil, odhadovala jsem, že všichni kolem mě zrovna kopou za tím Živých a dýchajících.

Vztekle jsem vykopla jednu nohu a přehodila si ji přes dru-hou, vrazila si loket do kolena a bradu si plácla do dlaně. Přes zápach výfukových plynů jsem ucítila vařené maso, což ve mně

probudilo hlad, přestože jsme si se Zaynem dali něco k snědku naposledy před hodinou. Všudypřítomné hřejivé šimrání na zátylku mi napovídalo, že poblíž jsou démoni, nejspíš nižší, jako třeba lotrové, takže jsem je hodlala nechat na pokoji, pokud je neuvidím aktivně ubližovat lidem.

Město jsem neznala a s mým špatným zrakem by nebyl nejlepší nápad se někam naslepo vydat, ale sedět tu jako pes na povel, to mě točilo doběla.

Pravděpodobnost, že Zaynovi v okamžiku, kdy se znovu objeví, vrazím hranu dlaně do ohryzku, se v současnosti pohybovala někde mezi šedesáti a sedmdesáti procenty. I když to bylo asi podstatně chytřejší než všechno, co jsem normálně toužila udělat pokaždé, když jsem Zayna spatřila.

Zaměřila jsem se na malou pulzující kuličku tepla uprostřed hrudi. S Mishou jsem ji nikdy necítila, ale protože kromě mě už žádní Urození neexistují, nemohla jsem si ověřit, co že bych to vlastně cítit měla, a absence toho pocitu mě neznervózňovala.

Našli se ale tací, kdo postupem času začali tušit, že mezi mnou a Mishou něco není v pořádku. Na Strážce v oblasti Poto-macké vysočiny dohlížel vévoda Thierry a jeho manžel Matthew. Oba začali mít podezření, že došlo k omylu, jakmile Zayne vkročil do osady. A upřímně řečeno i já jsem tušila, že se něco děje. Od chvíle, kdy jsem Zayna spatřila, bylo jasné, že na něm *něco* je. Právě teď jsem cítila tu malou hřejivou kuličku, ale nedokázala jsem skrze ni vnímat emoce jako včera, kdy jsem pociťovala jeho frustraci, jako by byla moje vlastní. Možná se to mění podle toho, jak jsme od sebe daleko.

To vše jsme teprve museli prozkoumat.

Pohledem jsem přelétla dav lidí a podívala se na restauraci naproti sobě. Nedokázala jsem přečíst název podniku, ale bylo jasné, že má něco společného s hamburgery. Když už tu musím čekat, dopřeju si alespoň nějakou smaženou dobrotu. Žaludek mi dal zakručněním najevo, že je pro.

Sama jsem nevěděla, proč mám pořád hlad. Možná to bylo těmi nachozenými kilometry. Spalovala jsem spoustu kalorií a...

V kapse mi zavibroval telefon a já ho vylovila. Hrudník se mi sevřel při pohledu na krásnou tvář mé nejlepší kamarádky na displeji. Už zase mi volala Jada.

Prstem jsem se zastavila nad zeleným tlačítkem. Musím to zvednout, protože Jada se mě určitě ještě potřebuje zeptat na spoustu věcí ohledně celé té záležitosti s Mishou, ale já na to...

V zátylku mi explodovala horkost a já s trhnutím vzhledla. To teplo, tlak a brnění dohromady tvořily varovný systém zakódovaný v mé DNA.

Někde velmi blízko mě byl démon.

Nechala jsem Jadin hovor spadnout do hlasové schránky, strčila telefon zpátky do kapsy a prohlížela si davy lidí na chodníku. Démoni, kteří vypadají jako lidé, s nimi snadno splynou. Jediné, co vyniká, jsou jejich oči, které odrážejí světlo jako kočičí. Najít démona v davu lidí není snadné ani pro někoho, kdo má dvě normálně fungující oční bulvy, a pro mě to bylo hotové cvičení v odolávání frustraci. Přimhouřila jsem oči a snažila se je silou vůle přimět, aby zaostřily.

Což samozřejmě ani trochu nepomohlo.

Neviděla jsem nikoho, kdo by na první pohled vypadal jako nelidský vyznavač Lucifera, ale tlak mezi lopatkami jsem cítila stále. Ten démon musí být...

Tamhle.

Můj pohled se zastavil na světlovlasém muži v tmavém obleku, který kráčet po chodníku s rukama v kapsách. Vypadal jako normální člověk se vším všudy a nebyl dost blízko, abych mu viděla do očí, ale nějaký vrozený smysl mi říkal, že je to démon.

A co víc – že je to vyšší démon.

Položila jsem obě nohy ve vysokých botách na zem a zaplavil mě pocit jistoty. Než jsem přišla do Washingtonu hledat Mishu, viděla jsem za život démonů jen pár – a nikdy v takové situaci. Byla jsem si však stoprocentně jistá.

A pokud to byl už druhý vyšší démon, na něhož jsme narazili ve stejné oblasti, kde byl tenkrát spatřen Bael, muselo to něco znamenat.

Vyskočila jsem na nohy dřív, než jsem se stačila zamyslet. Brzy dojde na křižovatku a já ho ztratím z dohledu. Kdybych čekala, až se Zayne vrátí, zmizel by mi úplně.

Zayne mi řekl, abych zůstala na místě, ale já jsem se rozhodla to vnímat spíš jako návrh než rozkaz.

Vyrazila jsem, proběhla kolem skupiny lidí, kteří čekali na přechodu, a pověsila se na démona Kravaťáka. Držela jsem se blízko budov, abych do nikoho nevrázila, a modlila se, aby se Kravaťák držel v záři pouličních lamp.

Počkal si na zelenou a přešel na druhou stranu ulice. Démon, který nechodí na červenou. To mě překvapilo.

Neměla jsem žádný plán, ale nenechala jsem se tím zastavit. Sledovala jsem ho dál, kolem zavřené banky a několika administrativních budov.

Démon zahnul ostře doprava a zmizel mi z dohledu. Zaklela jsem, přidala do kroku a zjistila, že zašel do slabě osvětlené úzké uličky mezi dvěma budovami, které měly každá několik desítek pater. Zaváhala jsem a prohlížela si relativně prázdný průchod. Nikdo tam nebyl...

Zvedla jsem pohled. „Do hajzlu!“

Zahlédla jsem rozmazanou postavu, která se plazila po straně budovy jako Spiderman. Ohlédla jsem se přes rameno, ale nikdo si na démona neukazoval s otevřenou pusou.

Ještě že tak. Přestože veřejnost ví, že existují Strážci, naprostá většina z nich nemá ani tušení, že na světě jsou i démoni. Kvůli celé řadě nebeských pravidel o svobodné vůli a slepé víře nemají lidé vědět, že za skutky spáchané za života jim skutečně hrozí v posmrtném životě následky.

Lidé si myslí, že Strážci jsou nějací genetičtí kříženci lidí a bůhvíčeho. Netuším, jak si něco takového vůbec představují, ale lidská mysl si žádá logické odpovědi a spokojí se i s těmi, v nichž ve skutečnosti žádná logika není.

Pro lidi jsou Strážci jakési oživé postavy z legend, superhrdinové, kteří často pomáhají s policejními záležitostmi. Ale Strážci ve skutečnosti neloví obyčejné zločince.

Vkročila jsem do uličky a klopýtala přes nerovnou dlažbu, na kterou jsem neviděla. Když jsem byla asi v polovině, zahlédla jsem žebřík požárního schodiště, který visel asi dva metry nad zemí.

„Ach jo,“ zamumlala jsem, rychle se ohlédla k ústí uličky a pak začala odhadovat vzdálenost mezi zemí a spodní příčkou žebříku.

Chytrá Trinity mě prosila, abych se vrátila tam, kde mě Zayne nechal čekat. Neměla jsem žádný plán, a kdyby někdo viděl, co se chystám udělat, jen těžko bych mu to vysvětlila.

Netrpělivá Trinity ječela DO TOHOOO jako bojový pokřik.

„Ach jo na druhou,“ zavrčela jsem, když zvítězila netrpělivost.

Rozběhla jsem se napříč uličkou a vyskočila do vzduchu s tichou modlitbou, abych žebřík neminula a neskončila naplácnutá na zdi, protože to by určitě bolelo.

Dlaně mi s plesknutím narazily na kovovou příčku. Zhoupkla jsem se dopředu a cítila, jak mě táhnou všechny svaly na pažích. Zapřela jsem se nohama o zeď budovy a hodně prudce se odrazila. Zhoupkla jsem se dozadu, překroutila se, pustila se a přeletěla přes zábradlí.

Když jsem dopadla na podestu požárního schodiště, kov hlasiťe zařinčel a já se polekaně přikrčila. Chvilí jsem nehybně čekala, jestli někdo nezačne řvát, ve ztichlé uličce se ale neozvalo vůbec nic. Byla jsem trochu zklamaná, že nikdo nebyl svědkem mého gymnastického výkonu.

A takhle je to v mém životě se vším.

Rychle jsem vylezla po požárním schodišti, čímž jsem určitě porušovala alespoň sto různých předpisů. Jediné světlo tady nahore byla slabá záře měsíce. Předala jsem oťěže instinktu a nedovolila si přemýšlet o tom, že vůbec nevidím, kam dopadají mé ruce ani nohy. Stačil by jediný okamžik nejistoty a mohla bych se zřítit dolů. A já už byla tak vysoko, že bych si určitě zlámala několik kostí.

Dostala jsem se až pod střechu. Teplý, ulepený vánek zachytil uvolněné prameny vlasů, které mi vyklouzly z drdolu. Položila jsem obě dlaně na betonovou římsu a rozhlédla se. Tady našťestí

svítily jasné reflektory ze tří různých přístřešků pro údržbáře, z nichž každý měl svou vlastní masivní anténu. Démona v ob-
leku jsem nikde neviděla, ale byla jsem si jistá, že tu někde je.
Cítila jsem ho.

Vytáhla jsem se na římse. Nahoře foukal spíš vítr než vánek, což jsem uvítala. Příjemně chladil na zpocené kůži. Vykročila jsem. Dýky jsem měla připevněné k bokům a prsty se mi chvěly touhou je vytáhnout, abych byla připravená.

U druhého přístřešku jsem Kravaťáka zahlédla. Krčil se na římse přímo naproti místu, kde jsem vylezla já, a vypadal u toho tak moc jako Strážce, až jsem se zamračila. Svlékl si sako, takže mu bílá košile vlála ve větru. Zdálo se, že démon pozoruje svět pod sebou. Čeká snad na někoho? Možná tu nahoře čeká na dé-
mona, kterého sleduje Zayne.

Možná dokonce na Baela.

V hlavě se mi stvořil plán – a to díkybohu velmi rychle. Překvapím ho a přinutím ho mluvit.

To znělo proveditelně a promyšleně.

Vykročila jsem zpoza kůlny a ruce jsem měla uvolněně podél těla, abych mohla rychle sáhnout po dýkách.

„Ahoj!“

Kravaťák se zničehonic otočil a s nadpozemskou elegancí se zvedl. V jednom okamžiku stál na úzké římse a o úder srdce později byl ani ne dva metry ode mě.

Někdo rozumnější by v tu chvíli pocítil nějaký ten strach, ale já cítila něco jiného.

Byl dost blízko na to, abych i já viděla, že je krásný. Na tom nebylo nic zvláštního. Když na sebe démoni berou lidskou podobu, většinou bývají přitažliví. Co zakryje čisté, nefalšované zlo lépe než pohledná tvář?

Démon se zamračil a naklonil hlavu na stranu. Díval se na mě, jako by si objednal šťavnatý marinovaný steak a místo toho mu přinesli ten nejlacinější tatarák. Trochu mě to urazilo.

Když už, tak já jsem svíčková z bio hovězího plemene angus, děkuji pěkně.

Ale to démon netušil, protože mě považoval za obyčejného člověka, který mu při své hlouposti vstoupil přímo do cesty... na střeše domu.

Přestal se mračit. Neviděla jsem mu sice do očí, ale cítila jsem, jak po mně přejíždí pohledem. Jako by si mě měřil. Přesně jsem poznala ten okamžik, kdy nade mnou v duchu mávnul rukou.

Velká chyba.

Démon v obleku se usmál. „Co tady děláš, holka?“

Pokrčila jsem rameny, trochu překvapená, že neřekl rovnou *holčičko*. „Zrovna jsem měla na jazyku tu samou otázku.“

„Vážně?“ zasmál se. Ten protivný, povýšený smích mě okamžitě naštal. „Vypadáš trochu mladá na to, abys pracovala u *oficiální střešní policie*.“

„A ty vypadáš trochu starý na to, abys říkal kraviny jako *oficiální střešní policie*.“

Humor se mu vytratil z tváře a po střeše zadul poryv horkého větru. „No, zřejmě jsi trochu hloupá a nedokážeš odhadnout, kdy si dávat pozor na pusu.“

„Zvláštní, že mě zkoušíš urazit zrovna přes inteligenci, když sis sám ani nevšiml, že jsem tě sem sledovala.“

Démon zkřivil horní ret a zavrčel tak, že by to zastrašilo i pumu. „Sledovala? Pokud je to pravda, pak jsi právě udělala tu nejstupidnější chybu v životě.“

„Noo...“ protáhla jsem a ustoupila o krůček vzad. Dávala jsem si pozor, abych mezi námi udržovala dostatečnou vzdálenost a on se nedostal mimo mé zorné pole. „Řekla bych, že by se to nedostalo ani do horní *desítky* žebříčku nejstupidnějších chyb, co jsem za život udělala.“

Zasyčel – a už nezněl jako puma, ale jako pořádně rozzuřený lev. „Budeš škemrat o odpuštění!“ Příkrčil se a z prstů mu vyrazily drápy. „A modlit se, abych tě konečně zabil.“

Svaly se mi napjaly, ale roztáhla jsem rty do úsměvu. „To je tak strašně neoriginální! Je mi trapně za tebe. Co takhle trochu kreativity?“

Démon na mě zůstal vyjeveně zírat.

„Co třeba ,budeš škemrat, abych ti přestal žvýkat vnitřnosti‘ a ,modlit se, abych tě shodil ze střechy‘? To zní mnohem děsivěji, nemyslíš?“

Kravaťák zamrkal.

„Pojď, zkus si to,“ pokračovala jsem povzbudivým tónem. „A pak uvidíme, jestli tohle setkání posunu aspoň do první dvacítky na seznamu hloupostí, co jsem za život udělala.“

Démon ze sebe vyrazil kvílivé zavrčení, něco mezi naříkajícím nemluvnětem a vzteklou hyenou. Zjezily se mi chlupy po celém těle. Nepříjemnějších zvuků jsem za život mnoho neslyšela.

„Vyrvu ti jazyk!“ slíbil. „A pak ti ho nacpu zpátky do krku. Zvenčí!“

„No vidíš, jak ti to jde!“ Nadšeně jsem zatleskala. „To už je mnohem lep...“

Démon vyskočil, přesně jak jsem očekávala, a vsadím se, že si myslel, že vypadá tak děsivě, že se na místě počurám hrůzou. Vyrasila jsem do útoku a přála jsem si vidět, jak se tváří, ale bohužel mi nezbývalo než si jeho šokovaný výraz představit.

Sklouzla jsem pod něj, zvedla ruce a chytila ho za nohy. Démonova hybnost a síla působily v můj prospěch. Trhla jsem dolů. Silně. Silněji, než jsem zamýšlela. Pustila jsem ho a vyskočila. On dopadl břichem na střechu o několik metrů dál s takovou razancí, že se rozdrnčely dveře nedalekého přístřešku a světla zablikala. Po střeše se všude prudce rozstříkla inkoustová tekutina – z jeho obličejce.

Sakra.

Nevěděla jsem, že jsem až *tak* silná.

Vytáhla jsem dýky a opatrně vykročila k démonovi. Měla jsem i jinou zbraň – mnohem lepší. Svou *milost*. Bylo však příliš riskantní ji používat tady, v srdci města, i když mě pálila v útrobách jako kyselina, jak důrazně se dožadovala, ať ji vypustím.

Ať ji použiju.

Démon se převrátil na záda. Už si nehrál na člověka. Světlé vlasy byly pryč a jeho kůže se změnila na spáleně oranžovou, mramorovanou nepravidelnými černými spirálami. Zvedl ruku

a černé pramínky na jeho kůži se slily v hustou tmavou tekutinu, která se mu vlila do dlaně a vytvořila stínovou kouli.

Jo, no tak to ani náhodou.

Nechala jsem tělo volně spadnout dopředu, koleno mu vrazila do břicha a funkční konec jedné z dýk mu přiložila na krk a druhou na srdce. Obě zranění by pro něj byla smrtelná.

„Tohle jsou železné dýky,“ varovala jsem ho. „Ať už se chystáš s tou kuličkou nočních můr udělat cokoli, dvakrát si to rozmysli. Já budu vždycky rychlejší.“

Jeho černé oči bez zorniček se rozšířily a já usoudila, že je šokován mou silou a celkovou úchvatností. Neměl ani ponětí, co jsem zač. Kdyby to věděl, snažil by se mě pozřít se stejnou radostí, jako bych se já zakousla do hamburgeru. Požití mé *milosti* by démonovi nejen dodalo nevýslovnou moc a sílu, ale byl by to i nejbližší kontakt s nebem, co kdy zažije.

Ve vesmírném klovacím pořádku byl tenhle vyšší démon ve srovnání se mnou kočička s ostříhanými drápy.

Stínová koule mu chvíli pulzovala v dlani a pak se rozpadla na jemný prach nevyužité energie. „Co jsi zač?“ zalapal po dechu.

„Oficiální střešní policie,“ odpověděla jsem. „A my dva si teď chvíli promluvíme.“

ČTVRTÁ KAPITOLA

„Ty pošetilá, hloupá lidská chátro,“ vysmíval se démon. „Já jsem...“

„Nepříliš všímavý a kreativní? To už jsme zjistili. Je čas to téma opustit.“ Vtiskla jsem mu dýku do kůže na hrdle a démon snad přestal i dýchat. „Odpověz mi a já já tobě možná nepropíchnu hrdlo skrz naskrz.“

Démon mě beze slova probodával pohledem.

Usmála jsem se na něj. „Pracuješ s Baelem?“

Démonovi se lehce rozšířily nozdry, ale zůstal zticha.

„Možná bys mě měl poslechnout – a to rychle, protože mám trpělivost hladového batolete a vážný problém s impulzivitou. Nerozmýšlím se dvakrát, než něco udělám. Pracuješ s Baelem?“

Vycenil vroubkované zuby podobné žraločím a zavrčel. Napadlo mě, jestli by se mezi jeho předky nenašel i nějaký ten plíživce. „Bael není na povrchu.“

„Kecy. Je. Viděla jsem ho na vlastní oči přesně v téhle části města. Zkus to znovu.“

Zavrčel.

Protočila jsem oči. „Uvědomuješ si, že pokud nemáš žádné užitečné informace, bude po tobě, než v kapse nahmátneš žvýkačku?“ Odmlčela jsem se. „A potřeboval bys ji. Hned. Tvůj dech je brutální.“

„Nejsi ty ale roztomilá holčička,“ opáčil vztekle. „No, možná ne holčička. Brzo mi zadkem rozdrťš bránici.“

„To je moje koleno, ty kreténe, a můžu ti s ním rozdrtit i další části těla.“ Abych to zdůraznila, sjela jsem mu kolenem po břiše a zastavila se těsně pod páskem kalhot. „Řekni mi, kde je Bael.“

Démon na mě chvíli zíral a pak se rozesmál – hlubokým, srdečným smíchem, který mi rozhoupal celé tělo. „Ty tupá krávo...“

Otočila jsem dýku na jeho hrdle tak, aby byla rukojetí dolů, a udeřila ho pěstí do spánku, čímž jsem ho umlčela. Dlaň mi postříkala teplá tekutina. „Copak tě démonská maminka nenaučila, že když nemáš co říct, tak máš držet hubu?“

Zaklel, protože jsem mu právě druhou dýku silněji přitiskla na hrud', až prořízla jemnou látku jeho košile. „Musela ses zbláznit, jestli si myslíš, že... ti o Baelovi něco řeknu. Nebojím se smrti.“ „Ale bojíš se Baela?“

„Jestli o Baelovi vůbec něco víš, musí ti být jasné, že to je stupidní otázka aspoň ze sedmi různých důvodů.“

„Myslíš, že ti dokáže udělat něco horšího než já?“ Vzplanul ve mně vztek a ovládla mě touha mít navrch. Naklonila jsem se k němu, abych se mu mohla podívat zblízka do očí. Věděla jsem, že bych to neměla dělat. Bylo to špatně asi tak ze *sta* různých důvodů, ale nechala jsem v sobě nepatrně zajiskřit *milost*. Strany mého zorného pole, které byly obvykle skryté ve stínu, se zalily bílou září. „Protože já ti můžu zaručit, že nedokáže.“

Démon vytřeštil oči, a když promluvil, v jeho hlase se mísila hrůza s nábožnou úctou. „Ty jsi... to. Ty jsi ten nefil.“

Zkrotila jsem svou *milost* a bílé světlo zmizelo. „Tak zaprvé, termín *nefil* je strašně staromódní, a zadruhé, s Baelem jsi musel mluvit, protože víš o...“

„Kdyby všichni věděli, že je ve městě někdo s tvou krví, byla bys už mrtvá.“ Slastně přivřel oči a po oranžovočerné tváři se mu pomalu rozlil úsměv. „Nebo hůř. Že? Je to pravda? Co se říká o vás a o nás?“

Shlížela jsem na něj se znechuceně nakrčenými rty. Vypadal téměř, jako by se blížil orgasmu, a to bylo víc než znepokojivé. „Co jestli je pravda?“

„Že když tě démon sežere...“

Posunula jsem se a vrazila mu koleno do rozkroku. Vykřikl bolestí a zkroutil se pode mnou. „Jo, tak tady tě přeruším. Řekni mi, kde...“

„Nebyl to Bael, kdo...“ Pomalu se zhluboka nadechl ve snaze rozdýchat bolest. „Nebyl to Bael, kdo mi o tobě řekl, ty hloupá kr...“

Znovu jsem ho udeřila rukojetí dýky, tentokrát do brady. „Doufám, že ses chystal říct *krásko*.“

Démon vyplivl krev a možná i zub a znovu si položil hlavu. „Řekl mi o tobě ten druhý.“

Polil mě chlad, i když pocit pulzujícího tepla v hrudi se zesiloval. „Kdo?“

„Ten, kdo tě zradil. Jak se jen jmenoval?“ Démon spustil ruce k tělu a rozesmál se. Z koutků úst mu vytékaly sliny a krev. „Mám to! *Misha*. Zvláštní je, že jsem ho už pár dní neviděl. Zajímalo by mě, jak je na tom. Teda kromě toho, že je po něm.“

„Ty jsi mluvil s Mishou?“ Projelo mnou zachvění. „Co ti řekl? Co jsi mu...“

„Zabila jsi ho. Že ano? Poslala jsi jeho duši do pekla. Skončil tam, protože nebyl o nic lepší než já.“

Začínala jsem se klepat. „Lžěš.“

„Proč bych to dělal?“

„Napadá mě spousta důvodů,“ vyhrkla jsem, ale sama jsem věděla, že mluvím pravdu. „Řekni mi, co jsi od něj slyšel, nebo...“

„Nebo co? Nebo mě zabiješ? Jsi nefil. Už teď jsem mrtvý.“ Netušila jsem, co tím myslí. Démon zvedl hlavu a na krku mu vystoupily silné šlachy. „Zabila jsi ho a teď už je pozdě. Nemáš ani ponětí, jaká bouře se na tebe řítí.“

Silou jsem mu srazila hlavu zpátky na zem. „Řekni mi, co jsi mu udělal!“

„Byl vyvolený.“ Zasmál se a mně z toho zvuku zamrazilo do morku kostí. „Zvěstovatel je konečně tady a to, co přichází, se nedá zastavit. Voda v řekách zrudne. Konec světa, kotě! A Zvěstovatele zastavit nedokážeš. Počítá s tebou, máš v tom svou vlastní roli.“

Otevřela jsem ústa, ale démon se náhle pohnul. Nepokusil se mě odvalit ani napadnout. Chytil mě za zápěstí ruky, která držela dýku nad jeho srdcem, stáhl ji prudce dolů a sám se zároveň vymrštil vzhůru.

Probodl sám sebe.

„Co...“ vykřikla jsem, vyskočila a klopýtla dozadu. Z otvoru v jeho hrudi vyšlehly plameny a olízly mu tělo.

Během několika vteřin z něj zbyla jen vypálená skvrna na střeše.

Podívala jsem se na dýku, pak na místo, kde ležel, a pak zpátky na dýku. „Co to u všech...“

Koule tepla vedle mého srdce silně zapulzovala, a hned vzápětí se z nebe snesla obrovská postava a hbitě přistála na římse jako střela nasranosti hledající Trinity.

A sakra.

Strážce se vztyčil do plné výšky a roztáhl křídla širší, než byl vysoký. Stříbřité měsíční světlo dopadalo na jeho zlaté vlasy, které se vlnily mezi dvěma hrdými, tlustými rohy.

Když Zayne sestoupil na střechu a se skloněnou hlavou se ke mně blížil, šel z něj strach.

Některým lidem možná připadají Strážci ve své pravé podobě groteskní, ale mně teda ne. Připadal mi krásný takovým zvířecím, primitivním způsobem, jako svinutá kobra okamžik před tím, než zaútočí.

V podobě Strážce měl Zayne břidlicově šedou kůži a jeho dva rohy dokázaly prorazit ocel i kámen, stejně jako ty ďábelsky ostré drápy. A já si – jako už snad stokrát – pomyslela, že je zatraceně dobře, že Strážci jsou na straně dobra.

Když přišel blíž, všimla jsem si, že má vyceněné tesáky. Byly obrovské. A já jeho výrazy znala dost dobře na to, abych věděla, že je hodně, ale opravdu *hodně* naštvaný. Ale to bych věděla, i kdybych ty tesáky neviděla. Cítila jsem jeho vztek hned vedle svého srdce. Vůní připomínal kapky proti kašli. Byl to další důkaz toho, že naše pouto je oboustranné, že si předáváme pocity navzájem.

Pomalu jsem zastrčila dýky a sepjala ruce. Po několika vteřinách ticha jsem vyhrkla to první, co mě napadlo. „Víš, že miluju ohňostroje?“

Wow. To byl dost náhodný výkřik i na mě.

„Odsud by se na ně krásně dívalo,“ dodala jsem. „Škoda, že jsem o tomhle místě nevěděla před Dnem nezávislosti.“

Zayne mě ignoroval. „Nejsi tam, kde jsem tě nechal.“

Rozhlédla jsem se po prázdné střeše. „Nejsem.“

„Která část věty ‚zůstaň tady‘ ti nebyla jasná?“

„Třeba vůbec to, že sis myslel, že mi můžeš dávat rozkazy?“ navrhla jsem.

Zayne se zastavil sotva dva metry ode mě. „Trin...“

„Ne,“ přerušila jsem ho mávnutím ruky. „Nechal jsi mě tam.“

„Nechal jsem tě tam jen na pár minut, abych zjistil, co je ten démon zač, než tě do toho zatáhnu. To je teď moje práce...“

„Tvoje práce není nechat mě na chodníku jako psa, který nesmí do restaurace.“

„Cože?“ Poryv větru mu přehodil několik pramenů zlatých vlasů dlouhých po ramena přes rohy. „Jako psa...“

„Nechal jsi mě tam. Chápu, že jsi Ochráncem úplně nově a ještě o tom nic nevíš, ale někde mě nechat...“

„Není podle všeho ten nejlepší nápad, protože sotva se k tobě na pět minut otočím zády, najdu tě na střeše několik bloků od místa, kde jsem tě nechal,“ přerušil mě. „Jak ses sem vůbec dostal? A hlavně – proč jsi tady nahoře?“

Založila jsem si ruce na prsou. „Rozběhla jsem se a skočila.“

„Vážně?“ reagoval suše a složil křídla.

„Na požární schodiště,“ dodala jsem. „Nikdo mě neviděl a já jsem tady...“

„Co má být tohle?“ Zayne stál najednou těsně vedle mě a upíral pohled na spálenou skvrnu na zemi. Potom velmi pomalu zvedl hlavu. „Prosím tebe, řekni mi, že jsi sem nepřišla za nějakým démonem.“

„Škoda, že mě zrovna tak hezky prosíš, když ti musím říct přesně to, co nechceš slyšet.“

„Trinity.“ Naklonil se ke mně. „Ty ses pustila do boje s démonem?“

„Ano, stejně jako jsi to běžel udělat ty,“ podotkla jsem. „Všimla jsem si ho, když jsem na tebe čekala, a protože jsem si říkala, že dva vyšší démoni ve stejné části města, jako byl Bael, musí znamenat něco velkého, rozhodla jsem se, že velmi chytře zjistím, kam má namířeno.“

Zayne otevřel ústa.

„Dobře víš, že se o sebe dokážu postarat. Sám jsi to řekl. Nebo to snad nebyla pravda?“ Přerušila jsem ho dřív, než stačil říct něco, co by mi připomnělo můj původní záměr – dát mu ránu do ohryzku. „Jsem bojovník. Trénuju na to celý život. A ty víš, že se dokážu bránit, ať už s tebou, nebo bez tebe. Stejně jako já vím, že ty se dokážeš ubránit beze mě. Nezkoušej mě nechávat na střídačce, protože to nejenže není OK, ale je to ztráta času. Já tam nezustanu sedět.“

Zayne zvedl hlavu a věnoval mi dlouhý, tíživý pohled. „Máš pravdu.“

Překvapeně jsem vykulila oči. „To já vím.“

„Ale zároveň se pleteš.“

Zamrkala jsem. „Co prosím?“

„Pořád platí, co jsem řekl. Nepochybuju o tvé schopnosti se ubránit. Viděl jsem tě v akci. Poprosil jsem tě, abys na mě počkala, než zjistím, co je to za démona, ne proto, že bych si myslel, že to nezvládneš.“

„Tak proč?“

„Kvůli tomu, co se stalo s Mishou,“ řekl a já jsem bezděčně ustoupila o krok a ruce mi bezvládně klesly podél těla. „Kvůli tomuhle,“ řekl Zayne. „Přesně tomuhle. Tvým reakcím. Právě jsi prošla něčím příšerným, Trin, a...“

„Jsem v pohodě.“

„Blbost!“ vyštěkl a já spolkla iracionální nutkání se zachichotat, které jsem měla pokaždé, když aspoň trochu nadával. „Oba víme, že to není pravda. A to je v pořádku. Nikdo normální by nečekal, že budeš v pohodě.“

Ale já *musím* být v pohodě.

Copak to nechápe? To, co se stalo s Mishou, je skutečně hrůza, ale já jsem veškeré své pocity z toho pečlivě uložila a schovala, a tak to zůstane na věky věků. Nic jiného mi nezbyvá. Mám tu nedodělanou práci – povinnost, kterou musím splnit.

Zayne vzdychl. „Myslím, že jsem dal jasně najevo, že dnes večer hlídkovat nechci. Tušil jsem, že by bylo nejlepší zůstat doma.“ Odmlčel se. „Ale taky chápu, proč chceš být venku a něco dělat, takže jsem ustoupil.“

Vzplanulo ve mně podráždění. „Jako můj Ochránce nemáš co *ustupovat*, pokud jde o...“

„Jako tvůj *kamarád* mám právo zasáhnout, když si myslím, že je něco špatný nápad.“ Nasadil nesmlouvavý výraz. „To je něco, co přátelé dělají, Trin. Nenechají tě dělat si, cokoli chceš, a pokud ano, pak to nejsou tví přátelé.“

Vzpomněla jsem si na Jadu. Věděla jsem, že by byla stejného názoru jako on. Řekla by, že tomu mám dát čas. Abych se mohla vyrovnat s tím, co se stalo, a zpracovat to, jak jen to půjde.

Jenomže ono se nic z toho, co se stalo, ve skutečnosti zpracovat nedalo.

Zaynova křídla sebou zacukala, ale zůstala složená. „Chtěl jsem, abys ten boj nechala na mně, protože si myslím, že bys na sebe neměla spěchat. Byla jsi nucená ukončit život někoho, koho jsi měla strašně ráda.“

Prudce jsem se nadechla.

„A jestli si myslíš, že se pletu, tak ať. Omlouvám se, jestli jsi z toho získala pocit, že o tobě pochybuju, ale nebudu se omlouvat za to, že nezapomínám, čím jsi musela projít.“

Ztěžka jsem polkla. Chtěla jsem na něj vystartovat, ale... to, co říkal, dávalo smysl. Uhnula jsem pohledem a lehce zavrtěla hlavou. „Jsem připravená lovit a bojovat.“

Zayne mlčel.

„Jsem v pohodě. Nenechala jsem se ničím rozptýlit a nevystavila jsem se žádnému opravdovému nebezpečí. Jak je vidět.“ Otočila jsem se a samozřejmě okamžitě o něco zakopla, protože

mě Bůh nenávidí. Když jsem znovu našla ztracenou rovnováhu, zvedla jsem pohled k Zaynovi.

Ten frustrovaně rozhodil rukama. „Vážně?“

Podívala jsem se dolů. Na zemi ležel kabel. „Ten jsem neviděla. No nic.“ Čas změnit téma. „Chytil jsi toho démona?“

Zayne tiše zabručel něco, co znělo jako zaklení. „Sledoval jsem ho, ale zahnul na First Street a zmizel.“

First Street mi nic neříkala.

Zayne to musel vytušit, protože dodal: „First Street vede k několika budovám Senátu. To ale neznamená, že měl namířeno právě tam. Co se stalo tady?“

Ohlédla jsem se na ohořelou skvrnu. „No, tenhle démon se tak nějak samovolně rozhodl to skončit.“

„Prosím?“ Zayne bezděčně trhl hlavou svým směrem a semkl šedé rty do tenké čárky.

„Nabodl se na mou dýku.“ Pokrčila jsem rameny. „To byly samé žvásty a výhrůžky, dokud jsem ho nedostala na záda. Chtěla jsem ho přinutit mluvit, chápeš. Zjistit, jestli ví něco o Baelovi nebo Zvěstovateli.“

„Přinutit ho mluvit?“

Přikývla jsem a rozhodla se, že bude dobré nechat si pro sebe ten detail, že jsem démonovi ukázala, co jsem zač. „Dokážu být velmi přesvědčivá.“

Zayne otevřel ústa.

Rychle jsem pokračovala. „Každopádně mi o Baelovi nic neřekl, ale znal ho... I Mishu.“

Přistoupil blíž a já stočila pohled zpátky k ohořelému místu. „Jak to můžeš vědět jistě?“

V hrudi jako by se mi vytvořil uzel emocí. „Zmínil se o Mishovi. A z mých otázek musel pochopit, co jsem zač.“ To nebyla tak docela lež. „Věděl, že jsem ho zabila.“

„Trin.“ Zayne ke mně natáhl ruku a já ucítila, jak se konečky teplých prstů dotýká mé paže.

Okamžitě se ve mně vzedmul příval nezpracovaných emocí a já jsem se odtáhla z jeho dosahu. „Věděl i o Zvěstovateli. Řekl

víceméně totéž, co můj otec. Voda v řekách zrudne a blíží se konec světa.“ Vynechala jsem to o Mishově duši a to, že toho všeho mám být součástí, protože tomu prvnímu jsem nemohla uvěřit a to druhé nedávalo smysl. „Neřekl nic užitečného. A pak se do slova probodl mojí dýkou. Bylo to bizarní, ale myslím, že...”

„Že co?“

„Nevím. Říkal, že už teď je mrtvý, protože jsem nefil.“ Založila jsem si ruce na prsou. „Jako by neměl jinou možnost, než se zabít.“

Zayne o tom chvíli přemýšlel. „Možná se bál, že se Bael nebo Zvěstovatel dozví, že s tebou mluvil, a to by byl jeho konec?“

Pomalu jsem přikývla. „To ale nedává smysl.“

„Dává. Mohl mít větší strach z toho, co mu Zvěstovatel udělá, když si vezme do hlavy, že ti něco prozradil.“ Rozložil křídla a vyvolal tak další poryv větru. „Nebo usoudil, že není úniku, když mu došlo, co jsi zač. Zabíla bys ho tak jako tak.“

To je fakt.

Rozhodně bych ho zabíla – už jen proto, jak trapně mi vyhrožoval. Nevěřila jsem ale, že to byl ten důvod. Démon se jednoduše bál víc Zvěstovatele než mě, a to nevěstilo nic dobrého.

Ani trochu.

PÁTÁ KAPITOLA

Zbytek večera proběhl celkem bez problémů. Už žádní démoni, jen násilí mezi lidmi. Skončilo to střelbou v klubu, kolem kterého jsme procházeli, podle všeho proto, že někdo vylil drink na něčí přítelkyni.

Jedno je jisté: lidé dělají hrozné věci i bez toho, aby je k tomu démoni ponoukali.

Přemýšlela jsem o tom, když jsme se vrátili do Zaynova bytu a šli spát – on do obývacího pokoje, já do ložnice. Někdy jsem si říkala, proč se Bůh tolik snaží lidi a jejich duše spasit, když se lidé chovají, jako by jim na tom vůbec nezáleželo.

Na světě musí existovat rovnováha mezi dobrem a zlem. To je důvod, proč někteří démoni, jako například lotrové, můžou chodit po povrchu. Ničením náhodných věcí kolem sebe lidi pokoušejí a dráždí – a zkouší, jestli jim dojdou nervy. Jeden výbuch vzteku sice člověku jednosměrný lístek do pekla nezaručí, ale lidské činy a myšlenky se sčítají. A od vynálezu sociálních médií můžeme jen odhadovat, jaké délky ty seznamy dosahují. Dokonce i někteří vyšší démoni mají svůj účel – zkouší lidi svádět k tomu, aby svou svobodnou vůli používali k hříchu a zločinu. Problémem se to stává teprve tehdy, když démoni zajdou příliš daleko a aktivně lidmi manipulují nebo jim ubližují. Démoni, kteří nevypadají jako lidé (a že jich je hodně), se samozřejmě nespěšně k lidem přibližovat vůbec. Když to poruší, zakročí Strážci.

Na druhou stranu většina Strážců zabíjí všechny demony na potkání, dokonce i lotry, a to už od samého počátku.

Ale Bůh Strážce stvořil k tomu, aby lidi hlídali, aby riskovali své životy a pomohli jim vyrovnat šance ve prospěch věčné slávy místo věčného zatracení, a lidé se prostě... Stále se jen snaží zničit jeden druhého i sami sebe, jako by to byla vrozená tendence. Někdo by tvrdil, že ten boj, co se denně odehrává v každém člověku, pramení ze sebedestruktivní povahy Adama, Evy a jejich jablka, a že právě to byl hadův největší úspěch (nebo prokletí), ale v konečném důsledku si každý vybírá svou cestu životem sám.

V poslední době dobro často prohrávalo. Vraždy a přepadení, loupeže a chamtivost, rasismus a fanatismus, nesnášenlivost a nenávisť – to vše se stupňovalo, jako by se blížil bod varu. Bylo to důsledkem toho, že démoni odvádějí zatraceně dobrou práci, nebo jsou lidé předurčení dělat jejich práci za ně?

Někdy si člověk říká, jaký to celé má sakra smysl.

„Bože můj,“ zamumlala jsem a zavrtěla se v posteli. „To je ale temná myšlenka.“

Rozčileně jsem se převalila na bok a zavřela oči. Chyběly mi ty nevkusné hvězdy, které zdobily strop mé ložnice. Ve tmě vydávaly měkkou bílou záři a mě to... uklidňovalo. Víím, že to zní zvláštně.

Já holt zvláštní jsem.

Netušila jsem, kdy se mi vypnul mozek, a já usnula, ale připadalo mi, že jen o pár minut později jsem otevřela oči a uviděla, že v pokoji už není tma.

S pocitem, že jsem snad vůbec nespala, jsem se vyvlekla z postele a pustila se do ranní rutiny. Vlasy jsem si nechala uschnout samovolně, oblékla jsem se stejně rychle, jako jsem se sprchovala, nasadila si brýle a do patnácti minut po probuzení jsem byla připravená opustit ložnici.

Zaváhala jsem s rukou na klíce a připravila se, že uvidím roze spalého, rozčuchaného Zayna. Zase jsem nechala večer odemčené dveře a odmítala jsem přemýšlet proč. Chvilí mi trvalo, než

mé oči přivykly obývacímu pokoji, v němž bylo více světla. Zayne nestál u kuchyňského ostrůvku, což znamenalo...

Můj pohled zamířil k pohovce a ano, byl tam, seděl a...

Zvedal ruce nad hlavu a protahoval se. Pod zlatavou kůží na holých ramenou se mu rozvlnily svaly. Naklonil se na stranu a já nevěděla, jestli mám být vděčná, nebo zklamaná, že mi pohovka zakrývá většinu výhledu na něj.

„Nemůžu odvrátit zrak, i když bych měl,“ řekl Burák, který se zničehonic objevil vedle mě, a já samým leknutím nadskočila. „Mám kvůli němu pocit, že bych měl trávit víc času v posilovně.“

Obočí mi vyjelo nahoru.

Zayne se otočil ke mně. „Ahoj,“ řekl s rozespale huhňavým hlasem a jednou rukou si prohrábl rozčuchané vlasy.

„Dobré ráno,“ zamumlala jsem a byla jsem vděčná, že se Burák právě vypařil. Začala jsem si okusovat nehet.

„Spalo se ti dobře?“ zeptal se a já přikývla, i když to nebyla pravda.

Zayne vstal. Odtrhla jsem od něj pohled a rychle zamířila do kuchyně. Nepotřebovala jsem se dívat na jeho dokonalou hrud'. Tiše jsem doufala, že můj obličej není tak rudý, jak mi připadá. „Dáš si něco k pití?“

„Ani ne, ale děkuju,“ odpověděl. „Hned jsem zpátky.“

Zvykala jsem si na to, že Zayne po probuzení moc nemluví. Nalila jsem si sklenici pomerančového džusu, napila se a postavila ji na ostrůvek vedle plánů školy, které tam stále ležely rozbalené.

Slyšela jsem, jak začíná téct sprcha, a upřímně jsem doufala, že v koupelně ho Burák nešmíruje. Přešla jsem k pohovce, zapnula televizi a pustila si zprávy, pak jsem složila měkkou šedou deku, přehodila ji přes opěradlo pohovky a vrátila se k ostrůvku. Než Zayne konečně vyšel z ložnice, stihla jsem dopít džus a otevřít si plechovku coly. Přemýšlela jsem, proč byl ve sprše dvakrát déle než já, a znovu jsem si začala nervózně kousat nehet na palci. Zayne měl mokré vlasy sčesané dozadu a díkybohu byl úplně

oblečený – do tmavě modrých nylonových kalhot a dalšího ze svých obyčejných bílých triček. Byl bosý.

Měl hezké nohy.

„Cola k snídani?“ poznamenal, když procházel kolem mě, chytil mě za ruku a jemně mi ji odtáhl od úst.

Povzdechla jsem si. „Tohle je dezert.“

„Ještě lepší.“ Zamířil k ledničce. I když vedle mě nestál, pořád jsem cítila mátovou vůni, která se kolem něj šířila vždy. Byl to nějaký sprchový gel? Nejspíš ne, na tubách ve sprše už jsem si prohlédla všechny etikety.

Otočila jsem se. „Mám ti zopakovat náš včerejší rozhovor o vodě?“

„Proboha prosím, jen to ne.“ Otevřel ledničku. „Dáš si vajíčka?“

„Jasně. Chceš pomoci?“

Vzhlédl, když na ostrůvek pokládal krabici vajec a vaničku másla. „Neříkala jsi, že jsi málem zapálila Thierryho dům, když ses pokoušela usmažit si kuřecí prsa?“

Odfrkla jsem si. „A neříkal jsi ty, že mě naučíš dělat tousty se sýrem?“

„No jo, to máš pravdu.“ Vzal jedno vejce a ukázal jím na mě. „Ale nejdřív se najíme.“

„Máš to v hlavě srovnaný.“

„A fakt nechci, abys smažila vajíčka. I když na nich není co zkazit, mám podezření, že tobě by se to podařit mohlo, a já bych se pak za tebe styděl.“

„Bylo tohle nutný?“ zabručela jsem.

Zazubil se na mě a mně se při pohledu na něj rozlil po tváři tupý úsměv. „Máš ráda míchaná?“

„Jasně, šéfkuchaři.“

Tomu se tiše zasmál. „Mohla by sis sednout na gauč. Je určitě pohodlnější než ta stolička.“

„Já vím.“ A určitě měl pravdu. Ale na gauči spal Zayne a já jsem z nějakého důvodu měla pocit, že je to jeho prostor.

Jak dlouho nám tohle vydrží? Že Zayne spí na gauči a máme společnou sprchu? Máme ale vůbec jinou možnost?

Musíme zůstat ve městě. Nabízí se základna jeho klanu, kde je dost místa pro nás oba, ale kromě Nicolaie a Deze nikdo neví, co jsem zač, a tak to musí zůstat. Taky jsem měla pocit, že Zayne by se tam stejně odmítl vrátit.

„Říkal jsem si, že po snídani bychom mohli chvíli trénovat,“ řekl Zayne a já obrátila pozornost zpátky k němu. „Zatím mě nenapadlo nic konkrétního, co by ti mohlo pomoci s tím viděním, ale pokud jste s Mishou cvičili denně, měli bychom to dělat stejně.“

Podívala jsem se na sebe. Legíny a volné tričko, které jsem měla na sobě, byly na trénink ideální.

„Pokud nemáš v plánu něco lepšího?“

Probodla jsem ho pohledem. „Jo, mám rande s tím démonem, co se mi nabodl na dýku. Vstane z mrtvých a někam spolu vyrazíme.“

Zayne se zazubil. „Tak co kdybys rozbalila žíněnký?“ Na okamžik se odmlčel. „Pokud to zvládneš?“

„Rozhodně to *zvládnu*,“ pitvořila jsem se a seskočila ze stoličky, „pokud ty zvládneš ten nářez, co tě čeká.“

Rozesmál se tak hlasitě, až jsem se na něj otočila.

„Toho smíchu budeš hořce litovat,“ mumlala jsem cestou k žíněnkám.

Zatímco Zayne se pustil do míchání vajíček, zvedla jsem překvapivě těžké žíněnký a s hlasitým žuchnutím je upustila na podlahu. Rozbalila jsem je a srazila je dlouhou stranou k sobě, otřela jsem si pot z čela a vrátila se ke kuchyňskému ostrůvku.

Když jsme se Zaynem dojedli vajíčka na másle, cítila jsem se najednou už mnohem lépe. Téměř jako bych si v noci skutečně odpočinula.

Uklidili jsme nádobí a zamířili k žíněnkám. Šla jsem za Zaynem a cestou si protahovala ramena.

„Obvykle bych se nejdřív rozcvičil.“ Zayne si stoupl na žíněnký, stáhl si ze zápěstí gumičku a svázal si vlasy do ledabylého cuclíku, který mu slušel tisíckrát víc, než když jsem se o to pokoušela já. „Určitě se aspoň trochu proběhni.“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy **Zlost a zkáza**.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.